1. A kis malac és a farkasok

Volt a világon egy kis malac, annak volt egy kis háza egy nagy rengeteg erdő közepén. Egyszer a mint ebben a kis házban főzögettt magának, oda megy egy nagy ordas farkas, beszól az ajtón:
– Eressz be kedves kis malackám, nagyon hideg van idekint, fázom.
– Nem eresztelek biz én, mert megeszel.
– Ereszd be hát legalább az egyik hátulsó lábam.
A kis malac beeresztette az egyik hátulsó lábát, hanem alattomban oda tett egy nagy fazék vizet a tűzhöz.
Kicsi idő múlva megint megszólalt a farkas:
– Ugyan kedves kis malackám, ereszd be a másik hátulsó lábam is.
A kis malac beeresztette azt is, de a farkas avval se érte be, hanem egy kis idő múlva megint beszólott:
– Kedves kis malackám, ereszd be a két első lábam is.
A kis malac beeresztette a két első lábát is, de a farkasnak a se volt elég, megint megszólalt:
– Édes-kedves kis malackám eressz be már egészen, majd meglásd, egy újjal se nyúlok hozzád.
Erre a kis malac egy zsákot szépen oda tett a nyíláshoz, hogy a mint a farkas jön háttal befelé, egyenesen abba menjen be, avval beeresztette. A farkas csakugyan a zsákba farolt be; a kis malac se volt rest, hirtelen bekötötte a zsák száját, lekapta a tűzről a nagy fazék forró-vizet, leforrázta vele a farkast, azután hirtelen felmászott egy nagy fára. A farkas egy darabig ordított, mert a forró víz úgy levitte a szőrét, hogy egy szál se maradt rajta; azután addig hányta-vetette magát, míg utoljára kiódzott a zsák szája. Kibútt belőle, szaladt egyenesen segítséget hozni. Vissza is jött nem sokára vagy tized magával, elkezdték keresni a kis malacot. Addig-addig keresték, míg valamelyik csakugyan meglátta a fa tetején; oda mentek a fa alá, elkezdtek tanakodni, hogy mitévők legyenek; mi módon fogják meg a kis malacot, mert egyik se tudott a fára fölmászni. Nagy sokára aztán arra határozták, hogy egymás hátára állatnak mindnyájan, úgy aztán a legfelső majd csak eléri. El is kezdtek egymás hátára felmászni; a kopasz maradt legalól, mert félt feljebb menni, így hát a többi mind az ő hátán volt. Már olyan magasan voltak, hogy csak egyetlen egy hibázott, hogy elérjék a kis malacot, akkor a kis malac hirtelen elkiáltotta magát: „Forró víz a kopasznak!“ A kopasz megijedt, kiugrott a többi alól, a sok farkas mind lepotyogott, kinek lába, kinek nyaka tört ki, a kopasz meg úgy elszaladt, hogy sose látták többet.A kis malac szépen leszállott a fáról, haza ment, többet felé se’ mertek menni a háza tájékának se a farkasok.

2. A kis Gömböc

Hol volt, hol nem volt, volt a világon egy szegény ember, annak volt egy felesége, három lyánya, meg egy kis malaca. Egyszer megölték a kis malacot, a húsát felkötötték a padlásra. Már kolbásza, hurkája, sonkája mindene elfogyott a kis malacnak, csak a gömböce volt még meg. Egyszer arra is ráéhezett a szegény asszony, felküldte a legöregebb lyányát a padlásra.

– Eredj lyányom, hozd le azt a kis gömböcöt, főzzük meg.

Felment a legöregebbik lyány érte, a mint le akarta vágni, elkiáltotta magát a kis gömböc: „Hamm, bekaplak!“ avval bekapta. Már odalent nem győzték várni, felküldte a szegény asszony a középső lyányát:

– Eredj már lyányom, nézd meg, mit csinál a néned ennyi ideig?

Felment a középső lyány, kereste a nénjét, s hogy nem találta, le akarta vágni a gömböcöt. De a gömböc megint elkiáltotta magát „Hamm, téged is bekaplak!“ avval bekapta ezt is. Már oda lent sehogy se’ tudták elgondolni, hogy mért nem jön az a két lyány, felküldte hát a szegény asszony a legkisebb lyányát is:

– Ugyan lyányom, eredj már fel, nézd meg, mit csinál a két néned, aztán hozzátok le már azt a gömböcöt valahára.

Felment a legkisebb lyány is, de ezt is csak elnyelte a gömböc. Már a két öreg sehogy se’ tudta mire vélni a dolgot.

– No apjuk – mondja a szegény asszony – már látom, magamnak kell felmennem, azok most bizonyosan az aszalt meggyet eszik.

Felment a szegény asszony, kereste a lyányait, hogy nem találta, le akarta vágni a gömböcöt, de a gömböc ezt is bekapta. A szegény ember csak várta, csak várta őket, hogy nem jöttek, gondolta, hogy tán valami baj van, felment ez is. A mint közel ment a kis gömböchöz, elkiáltotta magát: „Hamm téged is bekaplak!“ Avval bekapta ezt is, de a rossz kóc madzag már az öt embert nem bírta meg, leszakadt a kis gömböc. Elkezdett görögni, görgött-görgött, a padlás grádicsán is legörgött, ki ment egyenesen az utcára. Épen ott ment el egy csomó kaszás, jött haza a mezőről, a kis gömböc azokra is rákiáltott: „Hamm, titeket is bekaplak!“ avval bekapta ezeket is. Megint görgött odább, előtalált egy regement katonát, azokra is rákiáltott: „Hamm, titeket is bekaplak!“ avval bekapta ezeket is. Megint csak görgött odább, egyszer egy hidra ért, a mi alól a viz egészen ki volt száradva, épen akkor ment arra egy hintó, a kis gömböc félre akart előle ugrani, hogy el ne tapossa, de leesett a hídról, kirepedt az oldala, kiomlott belőle a sok ember, ki-ki a maga dolgára ment, a kis gömböc meg ott maradt kirepedve.

Ha a kis gömböc ki nem repedt volna, az én mesém is tovább tartott volna.

3. Az okos leány

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy molnárnak egy takaros és okos leánya. Az olyan okos volt, hogy hetedhét ország ellen járt a híre. Meghallja ezt a király. Odaizen neki, hogy van neki a padlásán száz esztendős kendere, fonja meg azt arany cérnának.
A leány erre visszaizen, hogy van nekik egy száz esztendős sövényük, csináltasson abból a király arany orsót, akkor szívesen megfonja az arany fonalat. De azt csak nem kívánhatja a király, hogy az arany fonalat haszontalan fa-orsón fonja meg.
Tetszett a királynak a felelet. Megint azt izeni, hogy van neki egy lyukas korsója a padláson, foldja meg azt, ha tudja.
Megint visszaizen a leány, hogy fordíttassa ki hát a király a korsót, mert azt csak nem látta senki, hogy színéről foldoztak volna meg valamit.
Ez a felelet még jobban megtetszett a királynak. Most meg azt izeni, hogy menjen el a leány őhozzá, de úgy, hogy mégse menjen; köszönjön is, mikor elébe ér, de mégse köszönjön; vigyen is neki ajándékot, ne is.
Erre a leány elkéri az apjától a szamarat, felül rá, aztán úgy megyen a királyhoz. Otthon egy galambot megfogott, szitával leterítette és elvitte magával. Mikor aztán a király elébe ér, egy szót sem szól, hanem meghajtja magát; aztán a galambot a szita alól elrepíti. Így aztán ment is, nem is; köszönt is, nem is; vitt is ajándékot, nem is.
A király úgy megszerette az okos leányt, hogy mindjárt elvette feleségül.

4. A három kismalac és a farkas

Volt egyszer három kismalac. Amikor megnőttek, a mamájuk elküldte őket, hogy építsenek maguknak külön házikót.

A három kismalac nagy vígan dalolva útnak indult. Az első malac szalmaházat épített, a második deszkaházat, a harmadik téglaházat.

A három kismalac boldogan élt a három házikóban. De egyszer csak arra tévedt a lompos farkas. Egyenest a szalmaházikó elé állt, és csúnyán kiabált:

- Gyere ki, te kismalac, hadd kapjalak be! Ha nem jössz ki, szétverem a házikódat! Reszketett a kismalac, de azért hetykén kiáltotta a farkasnak:

- Lompos farkas, fekete! Engem ugyan nem kapsz be!

A farkas tépte, marcangolta a házikót, de mire szétszedte, a kismalac a hátsó ajtón át elmenekült a deszkaházikóban lakó testvéréhez. A farkas hamarosan a deszkaházikó elé ért.

- Gyere ki, te kismalac, hadd kapjalak be! Ha nem jössz ki, szétverem a házikódat!

- Lompos farkas, fekete, engem ugyan nem kapsz be! – kiabált hetykén a második kismalac, és a testvérével együtt elmenekült a hátsó ajtón a téglaházikóba.

A farkas hamarosan odaért, és csúnyán kiabált:

- Gyere ki, te kismalac, hadd kapjalak be! Ha nem jössz ki, szétverem a házikódat!
- Lompos farkas, fekete, engem ugyan nem kapsz be! – kiáltotta hetykén a harmadik kismalac, és nyugodtan leült a testvérei mellé.

A farkas fölmászott a házikó tetejére, s a kéményen át beugrott a szobába. Csakhogy a tűzhelyen hatalmas fazékban lobogott, forrt a víz, és a mérges, lompos farkas a kéményből egyenest a forróvizes fazékba pottyant.

A kismalacok meg gyorsan egy nehéz vasfedőt tettek a fazékra, aztán egymásba kapaszkodva táncoltak és énekeltek:

- Lompos farkas, fekete, minket ugyan nem kapsz be!

A három kismalac azóta is boldogan él, vasárnaponként meglátogatják egymást, és olyankor jókat nevetnek a pórul járt farkason.

5. A molnár, a fia meg a szamár

Volt egyszer egy öreg molnár, s annak egy kamasz fia.

Volt egy szamaruk; úgy gondolták, eladják a vásáron, és jó pénz kapnak érte. Attól féltek azonban, hogy mire a vásárba érnek vele, a csacsi elfárad, esetleg a lába is feltörik az úton, s akkor nem kel el olyan jó áron.

Ezért hát összekötötték a szamár lábát, rudat dugtak a lábai közé, vállukra vették, s úgy, a rúdon vitték a vásárba…

Ahogy mennek, szembe találkoznak az úton egy emberrel.

Az meglátja a csacsit a rúdon himbálódzva, s elkezd hahotázni.

- No, az egyszer szent igaz, hogy a három közt nem a csacsi a legnagyobb szamár! Ők viszik a szamarat, ahelyett, hogy a szamár vinné őket!

Halja ezt a molnár, gondolja van benne valami igazság. Leteszik a szamarat a földre, kioldják a lábát, nógatva talpra állítják, az öreg fölülteti rá a fiát, s úgy mennek tovább, elől a fiú a szamáron, nyomában gyalog a molnár.

Megint találkoznak egy emberrel.

- Hát ez meg miféle mamlasz? – mondja az ember. – Pöffeszkedik a szamáron, s hagyja az öreget kutyagolni! Szállj le öcsém, engedd szépen apádat a nyeregbe! Gondolták, ennek is igaza van; helyet cseréltek, s úgy mentek tovább, elöl az öreg a szamáron, mögötte gyalog a fiú.

Ismét találkoznak egy emberrel.

- Ó mi szívtelen vénség! – mondja az ember. – Pöffeszkedik a szamáron, s közben ez a szegény gyerek már alig vonszolja magát!- Ennek is igaza van – vakarta meg a fejét az öreg; intett a fiának, hogy üljön fel ő is, és most már így vonultak tovább, szamár háton mind a ketten, míg csak nem találkoztak valakivel.

Micsoda bolond népség! – mondta az ember. Ketten ülnek egy ilyen jámbor kis jószágon, jó, hogy még egy házat is nem rakna rá, tornyostul!

Elszégyellték magukat erre, a molnár is, a fia is; leszálltak, s most elől a csacsi ment, terhétől szabadulva nagy vidámsággal, ide-oda illegetve magát, s mögötte kullogott a molnár meg a fia.

Jön ekkor szemközt egy ember. Azt mondja:- Már csak bolond világot élünk! Elől táncol a szamár, utána liheg fiastul a molnár! Úgy látszik elérkezett a szamarak világa!

Hanem erre már méregbe jött a molnár.

- Úgy bizony – mondta, eddig szamarak világa volt, mert hol erre hallgattam, hol arra, s minden szíre-szóra adtam, kivéve a magam józan eszére! No de mától vége; mától fogva beszéljetek, amit akartok, én azt teszem, amit jónak látok!

6. A tulipánná változott királyfi

Volt egyszer egy király, annak volt egy fia. Azt mondta egyszer a fiú az apjának:

- Édesapám, én most elmegyek, és addig vissza sem jövök, míg meg nem találom a legszebb lányt a világon.

Ment a királyfi, ment, mendegélt, útjában sűrű erdőbe tévedt. Egy tüskebokorban varjú károgott kétségbeesetten, sehogy sem szabadulhatott a sűrű, tüskés ágak közül. Jószívű volt a királyfi, kiszabadította a varjút, s az meg így szólt hozzá:

Húzz ki egy tollat a szárnyamból, s ha valaha bajba kerülsz, röpítsd a levegőbe a tollat, nyomban ott leszek, és segítek rajtad. A királyfi eltette a varjútollat, s ment tovább. Most országútra ért, s egyszer csak látja ám, hogy halacska vergődik az egyik kiszáradt keréknyomban. A királyfi megszánta a halacskát, elvitte a tóhoz, beledobta. Az meg így szólt hozzá:

- Vegyél le a hátamról egy pikkelyt, s ha valaha bajba kerülsz, dobd vízbe a pikkelyt, nyomban ott leszek, és segítek rajtad.

Ezután meg egy öregembert látott meg a királyfi, szomjas volt az öreg, meg éhes is; a királyfi jó szívvel megitatta, megetette, az pedig így szólt hozzá:

- Tépd ki két hajszálamat, s ha valaha bajba kerülsz, ereszd szélnek, nyomban ott leszek, és segítek rajtad.

Ment tovább a királyfi; harmadnapra egy falu határába ért. A falusiaktól meghallotta, hogy lakik itt egy öreg király, van annak egy világszép lánya, de ha azt valaki feleségül akarja venni, a kérőnek háromszor úgy el kell bújnia, hogy a királylány ne találja meg. El is ment a királykisasszonyhoz, feleségül is kérte, az pedig megmondta neki, hogy bújjon el háromszor; ha egyszer is el tud bújni úgy, hogy ő nem találja meg, hát a felesége lesz.

No, a királyfi levegőbe dobta a varjútollat. Jöttek a varjak seregestül, fölvitték egy magas hegy tetejére, De a királylány egyenesen oda ment, meg is találta, ki is nevette a királyfit. Másnap tóba dobta a pikkelyt. A partra úszott egy hatalmas hal, annak a hasában bújt a királyfi. De jött ám a királylány, merítőhálóval kifogta a halat meg a királyfit, és még ki is nevette. Harmadnap szélnek eresztette a két hajszálat. Jött az öregember, megcirógatta a királyfit, az nyomban tulipánná változott, és az öregember a kalapja mellé tűzte.

Kereste a királylány a kérőjét, de hiába kereste. Estére ki is hirdette, hogy ő bizony nem találja. Akkor a szépséges lány elé állt az öregember, a kezébe adta a piros tulipánt. A széplány meg is csókolta a virágot, s nyomban újra királyfi lett.

- Te az enyém, én a tied – mondta a királylány, s mindjárt meg is tartották a lakodalmat. A királyfi így hát megtalálta, haza is vitte a falujába a világ legszebb lányát.

7. Borsószem-hercegkisasszony

Volt egyszer egy királyfi, aki hercegkisasszonyt akart feleségül venni, de nem ám holmi jöttment hercegleányt, hanem olyat, aki igazán trónra termett. Bejárta az egész világot, hogy meglelje a hozzá illőt, de minden választottjában talált valami kivetnivalót.

Hercegkisasszony akadt ugyan elég, de a királyfi kételkedett benne, hogy vérbeli hercegkisasszonyok, mert mindegyik tett valami olyat, ami nem illett hozzá. Hazatért hát a királyfi a birodalmába, és igen elbúsult, hogy nem lel magához való feleséget.

Egy este szörnyű vihar kerekedett, dörgött-villámlott, az eső meg úgy zuhogott, mintha dézsából öntötték volna. A nagy égzengésben egyszer csak megverte valaki a palota kapuját. Az öreg király maga ment kaput nyitni.

Egy hercegkisasszony állt a küszöbön. De uram – teremtőm, hogy megtépázta a zuhogó eső meg a vad szél! A hajáról, ruhájáról patakokban szakadt a víz, a cipője orrán befolyt az eső, a sarkán meg kifolyt. S mégis azt merte mondani, hogy ő vérbeli hercegkisasszony!

- No majd elválik, hogy igazat mondott-e – gondolta magában az öreg királyné, de nem szólt senkinek; bement a hálókamrába, kiemelt az ágyból minden dunnát, párnát, derékaljat, s egy szem borsót tett az ágydeszkára. Aztán rárakott a borsószemre húsz derékaljat, azokra meg húsz vastag pehelydunnát, s oda vezette éjjeli hálásra a hercegkisasszonyt.

Reggel aztán megkérdezte tőle, hogy esett az alvás.

- Egy szemhunyást sem aludtam – panaszolta a hercegkisasszony. – Isten tudja, mi volt abban az ágyban! Egész éjjel nyomott valami, akármelyik oldalamra fordultam. Csupa kék-zöld folt a testem. Restellem megmondani, de sosem volt még ilyen kényelmetlen ágyam!

Most már aztán láthatták, hogy vérbeli hercegkisasszony a vendégük, mert húsz derékaljon és húsz pehelydunnán keresztül is megérezte azt a kicsi borsószemet.

Csak egy javából való, igazi hercegkisasszony lehet ilyen kényes.

A királyfi nyomban feleségül vette, úgy megörült, hogy igazi hercegkisasszonyra akadt. A borsószem meg a királyi kincseskamrába került, ott mutogatják mind a mai napig, ha ugyan azóta el nem lopta valaki.

Aki nem hiszi, járjon utána.

8. Tompa Mihály: A pitypang meséje

A virágok tündére egy napon sorra meglátogatta az alattvalóit, megkérdezte tőlük, nincs-e panaszuk, kérésük, kapnak-e hűvös reggeli harmatot, kedvesen játszadozik-e velük az esti szél, fölkeresik-e őket a pillangók.

A kényes kerti virágok sorra elmondták panaszaikat. A rózsa arra kérte a tündért, intézze úgy, hogy a viola illata ne legyen olyan fűszeres - mert irigy volt ez a kerti rózsa, irigyelte a viola édes illatát, azt szerette volna, hogy az emberek csak az ő illatában gyönyörködjenek.

A virágok tündére jószívű volt, mint az egy tündérhez illik, megszidta hát az irigy rózsát, és megsimogatta a hallgatag, csöndes violát.

A százszorszép arra kérte a tündért, növesszen neki töviseket, hogy az emberek nehezebben tudják leszakítani; a liliom élesebb kardokat kért; az estike meg azt szerette volna, ha ő nem este, hanem reggelenként nyílna, illatozna.

A tündér zokon vette a virágokhoz csöppet sem illő sok kérést meg panaszt, rosszkedvűen ment el a kertből. Elhatározta, hogy egyhamar nem látogatja meg ismét az elkényeztetett virágokat, s lehorgasztott fejjel ballagott hazafelé, az erdőbe.

Így történt, hogy meglátta az út szélén, a porban virító pitypangot. Megállt előtte:
- Mondd, kedves pitypang, nincs valami kérésed, panaszod?

A pitypang csak ingatta sárga fejét, hogy nem, nincs sem kérése, sem panasza.

- Nem kívánsz magadnak jó illatot? Esetleg tüskéket, hogy ne tudjanak leszakítani a gyerekek?

Nem, a pitypang nem kívánt semmit, de mikor a tündér továbbment, fölsóhajtott. Meghallotta a tündér a pitypang sóhaját, visszafordult:
- Talán mégis szeretnél kérni valamit, pitypang?
- Hiába minden, tündér, az én bánatomon te sem tudsz segíteni - mondta a pitypang.
- Messze földről kerültem ide, ebbe az országba, meggyökereztem itt, tudom, hogy soha többé nem láthatom a hazámat, s ha eszembe jut a régi táj, mindig nagyon szomorú vagyok. Csak legalább a gyerekeim elmehetnének..., de hát azoknak sincs szárnyuk!

Gondolkozott egy kicsit a tündér, s mert csodatévő, nagy hatalma volt, úgy intézte, hogy a pitypang bolyhos fiacskái, leánykái - a termésbóbiták - ezentúl apró szárnyakkal szülessenek. A bóbiták apró szárnyába belekap a szél, röpíti őket hegyen-völgyön át, messzi földre elkerülnek, s ha jó szél fúj, a pitypang egyik-másik fia, lánya visszaröpülhet a rég elhagyott hazába is.

https://cinege.blogger.hu/2018/05/01/pitypang-versek-mesek-otletek#:~:text=Tompa%20Mih%C3%A1ly%3A%20A%20pitypang%20mes%C3%A9je%20A%20vir%C3%A1gok%20t%C3%BCnd%C3%A9re,pillang%C3%B3k.%20A%20k%C3%A9nyes%20kerti%20vir%C3%A1gok%20sorra%20elmondt%C3%A1k%20panaszaikat.

9. A só

Volt egyszer egy öreg király, s annak három szép leánya. A fél lába már koporsóban volt a királynak, szerette volna mind a három leányát férjhez adni. Hiszen az nem is lett volna nehéz, mert három országa volt, mind a három leányára jutott hát egy-egy ország. Hanem amiképpen nincs három egyforma alma, azonképpen a három ország sem volt egyforma. Azt mondta hát egyszer a király a leányainak, hogy annak adja a legszebbik országát, amelyik őt a legjobban szereti. Sorba kérdezte a leányokat, kezdette a legidősebbiken: - Felelj nekem, édes leányom, hogy szeretsz engem? - Mint a galamb a tiszta búzát - mondá a leány. - Hát te, édes lányom? - kérdezte a középsőt. - Én úgy, édesapám, mint forró meleg nyárban a szellőt. - Na, most téged kérdezlek - fordult a legkisebbikhez -, mondjad, hogy szeretsz? - Úgy, édesapám, ahogy az emberek a sót! - felelt a kicsi királykisasszony. - Mit beszélsz, te haszontalan lélek - förmedt rá a király -, kitakarodj az udvaromból, de még az országomból is! Ne is lássalak, ha csak ennyire szeretsz! Hiába sírt, könyörgött a királykisasszony, hiába magyarázta, hogy az emberek így meg úgy szeretik a sót - nem volt pardon s grácia: világgá kellett, hogy menjen a kicsi királykisasszony. Elindult keserves sírás közt a kicsi királykisasszony, s betévedt egy rengeteg erdőbe. Onnét nem is tudott kivergelődni, szállást vert egy odvas fában, s ki-kijárt az erdőbe, szedett epret, málnát, szedret, mogyorót, s amit csak talált, úgy éldegélt egymagában. Egyszer, mikor már egy esztendő is eltelt volt, arra vetődött a szomszéd királyfi, s ez megpillantotta a királykisasszonyt a málnabokrok közt. De a királykisasszony is észrevette a királyfit, s nagy ijedten beszaladt a fa odvába. Utánamegy a királyfi, s beszól: - Ki van itt? A királykisasszony meghúzódott az odúban, reszketett, mint a nyárfalevél, s egy szó nem sok, annyit sem szólt. Újra kérdi a királyfi: - Hé! Ki van itt? Ember-e vagy ördög? Ha ember: jöjjön ki, ha ördög: menjen a pokol fenekére! A királykisasszony most sem mert szólni. Harmadszor is kérdi a királyfi: - Hé! Ki van itt? Szóljon! Ember-e vagy ördög, mert mindjárt bélövök! De már erre megijedt szörnyen a királykisasszony, s kibújt a fa odvából nagy szipogva-szepegve. Rongyos, piszkos volt a ruhája, szégyellte magát erősen, s keserves könnyhullatás közt mondta el a királyfinak, hogy ki s mi ő. Megtetszett a királyfinak a királykisasszony, mert akármilyen rongyos volt, akármilyen piszkos volt a ruhája, szép volt, kellemetes volt az arca. Szép gyöngén megfogta a kezét, hazavezette a palotájába, ott felöltöztette drága aranyos, gyémántos ruhába, s két hetet sem várt, de még egyet sem, azt gondolom, hogy még egy napot sem, de talán még egy órát sem: papot hívatott, megesküdtek, s csaptak akkora lakodalmat, hogy no ... ki tudná azt megmondani, hogy mekkorát. Telt-múlt az idő, a fiatal pár nagy békességben élt, úgy szerették egymást, mint két galamb. Mondta egyszer a király: - Na, feleség, én akkor, mikor először megláttalak, nem

is igen firtattam, hogy mért kergetett el az apád. Mondd meg nekem a tiszta valóságot! - Lelkem, uram - mondja a királyné -, én másként most sem mondhatom, mint ahogy akkor mondottam. Azt kérdezte az édesapám, hogy' szeretem őt, s én azt feleltem: mint az emberek a sót. - Jól van - mondja a király -, majd csinálok én valamit, tudom, visszafordul az édesapád szíve. Hogy s mint fordítja vissza, arról semmit sem szólt a feleségének, hanem csak befordult a másik szobába, levelet írt az öreg királynak, s abban meghívta délebédre. Hát el is ment a levél másnap, s harmadnap jött az öreg király hatlovas hintón. Fölvezette a fiatal király az öreg királyt a palotába, a palotának a legszebb szobájába, ottan már meg volt terítve az asztal két személyre. Leülnek az asztalhoz, hordják az inasok a jobbnál jobb ételeket, de hogy szavamat össze ne keverjem, a fiatal király megparancsolta volt, hogy az öreg király számára minden ételt külön főzzenek, süssenek, s abba sót ne tegyenek. No, ez volt csak az ebéd! Megkóstolta az öreg király a levest, merít belőle egy kanállal, kettővel, de le is tette mindjárt a kanalat, nem tudta megenni a levest, olyan sótalan volt. Gondolta magában az öreg király: ebből bizony kifelejtették a sót, de a sóban főttben (főtt marhahús) majd csak lesz. Nem volt abban annyi sem, mint egy mákszem. Hordták a pecsenyéket szép sorjában, de vissza is vihették, mert a vén király csak megnyalintotta, s belé sem harapott, olyan cudar sótalan, ízetlen volt mind a sok drága pecsenye. De már ezt nem állhatta szó nélkül az öreg király. - Hallod-e, öcsém, hát miféle szakácsod van néked, hogy só nélkül süt-főz? - Sóval süt-főz az máskor mindég, felséges bátyámuram, de én azt hallottam, hogy bátyámuram nem szereti a sót, megparancsoltam hát, hogy fejét vétetem, ha egy mákszem sót is tesz az ételekbe. - No, öcsém, azt ugyancsak rosszul tevéd, mert én erősen szeretem a sót. Kitől hallottad, hogy nem szeretem? - Én bizony éppen a kigyelmed leányától, felséges bátyámuram - mondá a fiatal király. Abban a szempillantásban megnyílék az ajtó, belépett a királyné, az öreg király legkisebbik leánya. Hej, Istenem, örült az öreg király! Mert még akkor megbánta volt szívéből, hogy elkergette a leányát, s azóta ország-világszerte kerestette mindenfelé. Bezzeg, hogy most a legkisebbik leányának adta legnagyobbik országát. A fiatal király mindjárt kezére vette ezt az országot is, s még ma is élnek, ha meg nem haltak.

https://www.nepmese.hu/index.php/component/mtree/mesek/trefas-mesek/a-so

mages.search.yahoo.com/search/images;_ylt=AwrFa3Qo_vxitykL_S9XNyoA;_ylu=Y29sbwNiZjEEcG9zAzEEdnRpZAMyNDU5OERfMQRzZWMDcGl2cw--?p=A+só+mese&fr2=piv-web&type=E210HU91105G0&fr=mcafee_uninternational

10. Móra Ferenc: A DIDERGŐ KIRÁLY*

Mese, mese, mátka pillangós batárba:
Volt egyszer egy király Nekeresd országba.
Nevenincs királynak nagy volt a bánata,
Csupa siralom volt éjjele, nappala.
Hideg lelte-rázta, fázott keze-lába,
Sűrű könnye görgött fehér szakállába:
– Akármit csinálok, reszketek és fázom,
Hiába takargat aranyos palástom!
Aki segít rajtam: koronám, kenyerem
Tőle nem sajnálom, véle megfelezem!
Százegy kengyelfutó százkét fel szaladt,
Tökszárdudát fújtak minden ablak alatt:
Ki tud orvosságot a király bajáról,
Hol az a bölcs ember, aki jót tanácsol?
Adott is ezer bölcs ezeregy tanácsot,
De együtt se ért az egy falat kalácsot.
Didergő királynak csak nem lett melege,
Majd megvette szegényt az Isten hidege.
Körmét fúvogatva keserűn köhintett,
Bölcs doktorainak bosszúsan legyintett:
– Bölcsekkel az időt ne lopjuk, azt mondom,
Hívjátok elő az udvari bolondom!
Bukfenc-vetve jön elő a bolond,
Cseng-peng, kong-bong rajta a sok arany kolomp,
Mókázna a jámbor, serdül, perdül, fordul,

De a király rája haragosan mordul:

– Hallod-e, te bolond, szedd össze az eszed,

Adj nekem tanácsot, akárhonnan veszed.

– Teli van énnálam ésszel a szelence:

Hideg ellen legjobb a meleg kemence.

Gyújtass be csak, komám! – nevetett a bolond

S nevetett köntösén a sok arany kolomp.

Kergeti a király ki a sok léhűtőt:

Hozzák fülönfogva az udvari fűtőt.

– Hamar cédrusfával a kandallót tele,

Urunk-királyunknak attól lesz melege!

Nagy volt a kandalló, akár egy kaszárnya,

El is égett benne vagy száz cédrusmáglya,

Sergett is a király előtte, megette,

Utoljára mégis csak azt dideregte:

– Fűtsetek, mert megvesz az Isten hidege,

Már a szakállam is csak úgy reszket bele!

Nyöszörög a fűtő: – felséges királyom,

Életem-halálom kezedbe ajánlom,

Most dobtam bele az utolsó forgácsot,

Jó lenne hivatni az udvari ácsot! –

Nekibúsul erre a didergő király

Szigorú paranccsal a kapuba kiáll:

– Vágjátok ki kertem minden ékességét,

A szóló szőlőnek arany-venyigéjét,

A mosolygó almát, a csengő barackot,

Hányjatok a tűzre minden kis harasztot!
Széles ez országban amíg erdőt láttok,
Kandallóm kihűlni addig ne hagyjátok.
Jaj, mert mindjárt megvesz az Isten hidege,
Csak úgy kékellik már az ajkam is bele!
Csattognak a fejszék, sírnak erdők, berkek,
Recsegnek, ropognak a gyümölcsös kertek.
Sok lakójuk fejét bujdosásnak adta,
Fészkit ezer madár jajgatva siratta.
A rengeteg fákból egy szál se maradt ott,
Aranyos kandallón mind elparazsallott.
Didergő királynak de minden hiába,
Nyögve gubódzik be farkasbőr-bundába:
– Fűtsetek, mert megvesz az Isten hidege,
Csak egy fogam van már, az is vacog bele!
Az udvari fűtő majdhogy lángot nem vet,
De a király előtt ijedten köhentget:
– Követem alásan, most állunk már ebül,
Bárhova pislogok, nincs fűteni mibül.
Dehogy nincs, dehogy nincs! A király köhögi
S kövér kamarását oldalba böködi.
– Minden háznak vagy fa, vagy nád a teteje,
Akár nád, akár fa, azt mondom: le vele!
Nekeresd országban van is nagy kopogás,
Ripegés-ropogás, siralom, zokogás.
Dolgozik a csákány, fűrész, balta, horog –

A király ajtaja, egyszer csak csikorog.

Betipeg egy lányka, icike-picike,

Gyöngyharmat tündöklik lenvirágszemibe.

Az ajka kláris, a foga rizskása,

Csacsog, mint az erdők zengő muzsikása:

– Ejnye, de rossz bácsi vagy te, király bácsi!

Megfordul a király: – Ácsi, kislány, ácsi!

Azt sem tudom, ki vagy, soha se láttalak,

Mért haragszol reám? Sohse bántottalak! –

Kerekre nyitotta a csöppség a szemét:

– Minek szedetted le a házunk tetejét?

Hó is hullongázik, eső is szemezik,

A mi padlásunkra az most mind beesik;

Elázik a bábum kimosott ruhája,

Vasárnap délután mit adok reája?

Mint amikor a nap süt jeges ereszre,

A király jégszíve harmatot ereszte.

Szemében buggyan ki szívének harmatja,

Szöghaját a lánynak végigsimogatja:

– Ne félj, a babádat ruhátlan nem hagyom,

Bíborköntösömet feldaraboltatom.

Bársonyrokolyája, selyemfőkötője,

Lesz ezüst kötője, arany cipellője!

Most már meg a kislány mondta azt hogy: – ácsi!

Mégis csak jó bácsi vagy te, király bácsi!

Örömében ugrált, tapsikolt, nevetett –

S didergő királynak nyomban melege lett!

A tükörablakot sarokra nyitotta,

Városa lakóit összekurjantotta:

– Olyan meleg van itt, hogy sok egymagamnak,

Juttatok belőle, aki fázik, annak!

Tódult is be nyomban a sok szegény ember,

A márvány-téglákon nyüzsgött, mint a tenger.

Ki is szorult tőlük a király a konyhára,

Rájuk is parancsolt mindjárt a kuktákra:

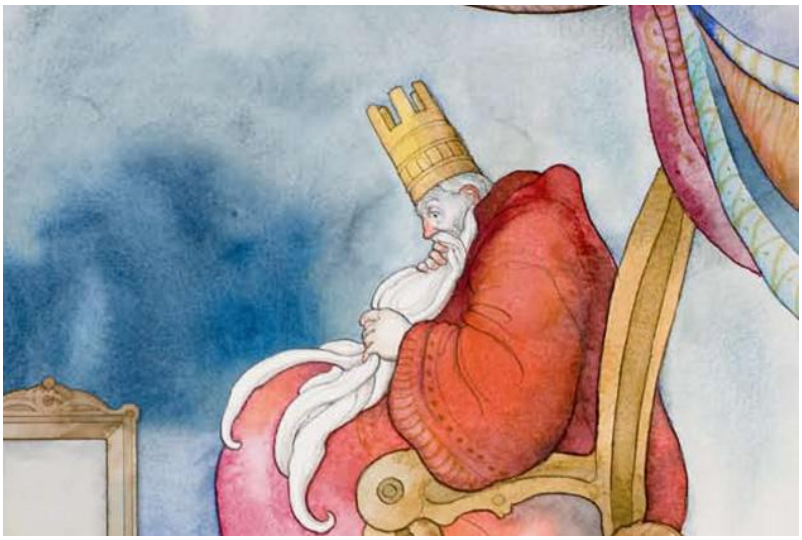
– Asztalt terigetni, ökröt sütögetni,

Fussatok a hordót csapra ütögetni!

Ily kedves vendég még nem járt soha nálam,

Mint a saját népem – nagy Meseországban…

http://www.posalajos.com/pdf/mora_ferenc_-_a_didergo_kiraly.pdf#:~:text=A%20DIDERG%C5%90%20KIR%C3%81LY%2A%20Mese%2C%20mese%2C%20m%C3%A1tka%20pillang%C3%B3s%20bat%C3%A1rba%3A,volt%20a%20b%C3%A1nata%2C%20Csupa%20siralom%20volt%20%C3%A9jjele%2C%20nappala.

https://gyerekmese.info/a-didergo-kiraly/

11. A béka és a holló

Békát fogott a holló, csőrébe kapta, s felrepült vele egy háztetőre. Amint zsákmányával letelepedett a tető szélén, a béka hangosan kuncogni kezdett. - Mit nevetsz, Béka öcsém? - kérdezte a holló.

-Semmi, semmi, kedves Holló nővér - válaszolta a béka -, szóra sem érdemes, csak azon nevettem, hogy milyen szerencsém van. Az apám ugyanis itt lakik, éppen ezen a tetőn. Rendkívül erős, roppant haragos természetű ember. Bizonyosan bosszút állna azon, aki bántani merészelne engem. A holló bizony nem nagyon örült e szavaknak, s jobbnak látta, ha biztonságosabb helyen fogyasztja el zsákmányát. Átröppent hát a tető másik oldalára, az esőcsatorna mellé. Itt pihent pár pillanatig, s már éppen neki akart kezdeni a lakomának, amikor észrevette, hogy a béka megint jóízűen kuncog. -Hát most mit nevetsz, Béka öcsém? - kérdezte.

-Semmi, semmi, kedves Holló nővér, szóra sem érdemes – válaszolt a béka. - csak eszembe jutott, hogy a nagybácsim, aki az apámnál is erősebb, éppen ezen a helyen éldegél. Aligha vinné el szárazon, aki engem bántani merne. A holló most már nagyon megijedt, s elhatározta, hogy elrepül a tetőről. Így is tett. Csőrébe kapta zsákmányát, s a közeli kút kávájára szállt, s ott letette. Már éppen neki akart kezdeni az evésnek, amikor a béka meg szólalt:

-Amint látom, kedves Holló nővér, nagyon tompa a csőröd. Nem kellene megélesítened, mielőtt enni kezdesz? Nézd csak ott azt a követ! Pompásan megfenhetnéd rajta! A holló megfogadta tanácsot, a kőhöz reppent, fenni kezdte a csőtét. Amint egy pillanatra hátat fordított a kútnak, a béka nagyot ugrott, s eltűnt a mély vízben. A holló csak akkor vette észre, hogy a béka eltűnt, mikor már jól megfente a csőrét. Visszareppent a kútkávára, ide nézett, oda nézett, jobbra-balra forgatta a fejét, de a békát csak nem látta sehol. Végül megsejtette, hogy alighanem a kútban van, s kiáltozni kezdett:

-Béka öcsém, kedves Béka öcsém, már megijedtem, hogy elvesztél! Jó éles a csőröm, gyere ki, hadd egyelek meg! -Ó, de sajnálom, kedves Holló nővér - válaszolta a béka-, képzeld csak, nem tudok felmászni a kút oldalán. Gyere le értem, ha meg akarsz enni! - szólt, majd lemerült a mély víz fenekére.

https://www.nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/allatmesek/a-beka-es-a-hollo

12. A bivaly és a szarvasmarha

Egy bivaly barátságot kötött egyszer egy szarvasmarhával. Együtt jártak legelni a rétre. Egy napon azonban olyan nagy meleg volt, hogy enni sem volt kedvük. A bivaly megszólalt: -Barátom, vessük le a bőrünket, és menjünk el fürödni! Tüstént levették a bőrüket, és bementek a vízbe. Közben megeredt az eső. Megijedtek, hogy a bőrük megázik, amit a parton hagytak. Azonnal kimentek a vízből, hogy felöltözzenek. De annyira siettek, hogy a bivaly a szarvasmarha bőrét vette fel véletlenül, a szarvasmarha meg a bivaly bőrét. A szarvasmarhának bő volt a bivaly bőre, lötyögött rajta, a bivalyon meg feszült a szarvasmarha bőre, alig tudott mozogni, de többé nem vehették már le. Ezért van, hogy bármilyen kövér is a szarvasmarha, a bőre mindig lötyög rajta, míg a legsoványabb bivalyon is mindig megfeszül a bőr.

https://nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/allatmesek/a-bivaly-es-a-szarvasmarha

13. A Brémai muzsikusok

Egy embernek volt egyszer egy szamara. Hosszú évek óta hordta már szegény jószág a malomba a zsákokat, fogyton fogyott az ereje, egyre kevesebb hasznát lehetett venni. "Minek abrakoljak tovább ilyen semmirevaló állatot?" – gondolta a gazdája, és elhatározta, hogy lebunkózza. A szamár azonban megneszelte, hogy valami készül ellene. Egy óvatlan pillanatban megszökött, és elindult Bréma felé. Úgy tervezte, majd ott beáll városi muzsikusnak. Amint ment, mendegélt, egyszer csak meglátott egy vadászkutyát. Ott hevert szegény az úton a porban, és lihegett, mintha halálra loholta volna magát. – Mi a baj, Fogdmeg, miért lihegsz úgy? – kérdezte a szamár. – Hagyd el – nyögte búsan a kutya –, öreg vagyok, napról napra gyengülök, vadászni sem tudok már! A gazdám agyon akart ütni, alig tudtam egérutat nyerni. Az irhámat megmentettem ugyan, de ilyen vén fejjel ugyan mihez kezdjek, ugyan miből éljek? – Tudod, mit? – mondta a szamár. – Én Brémába tartok, ott felcsapok városi muzsikusnak. Gyere velem, segődjél be te is a zenekarba. Én majd a lantot pengetem, te meg dobolsz hozzá. A kutya elfogadta az ajánlatot, és most már kettesben mentek tovább. Egyszer csak szimatolni kezdett az öreg vadászeb: egy macska ült nem messze tőlük az út szélén, girhesen, búsan, akár a hét szűk esztendő. – Mit keseregsz Bajszos? – érdeklődött a szamár. – Kinek van jókedve, ha egyszer a nyakán a kötél? – felelte a macska. – Megvénültem, a fogaim kicsorbultak, jobb szeretek már a kályha mögött dorombolni, mint egereket hajkurászni. De az emberek hálátlanok: a gazdasszonyom vízbe akart fojtani, hogy ne kelljen tovább etetnie. Nagy nehezen eliszkoltam; hanem aztán most légy okos, pajtás:

mihez kezdjek, miből éljek? – Gyere velünk Brémába muzsikusnak! Te úgyis jól értesz az éjjeli zenéhez, hasznodat vehetjük a zenekarban. A macskának tetszett a tanács, és velük tartott. Útjuk éppen egy major mellett vitt el. Az udvar kerítésén egy kakas ült, és torkaszakadtából rikoltozott. – Hát téged mi lelt? – kérdezte a szamár. – Mit rikoltasz olyan irgalmatlanul? – Jujuj! – felelte a kakas. – Hiába jósoltam jó időt holnapra: a gazdasszonyom vendégeket hívott, és ráparancsolt a szakácsnőre, főzzön levest belőlem. Estére elvágják a nyakamat, hát amíg lehet, kiabálok, ahogy a torkomon kifér; úgysem sokáig tehetem már. – Inkább gyere velünk, Tarajos – biztatta a szamár –, a halálnál jobb foglalkozást mindenütt lelsz magadnak. Brémába megyünk muzsikusnak. Neked jó hangod van, énekelni is tudsz; az lesz ám a hangverseny, amit mi adunk! A kakasnak nem kellett kétszer mondani a dolgot, és most már négyesben igyekeztek tovább. Csakhogy Bréma még messze volt, a nap pedig már lemenőben; estére éppen csak egy erdőig jutottak el. Elhatározták, hogy ott töltik az éjszakát. A szamár meg a kutya leheveredett egy fa alá, a macska meg a kakas pedig feltelepedett a fára. A macska meghúzta magát az egyik ág könyökében, a kakas azonban felröpült egészen a fa tetejére: onnét messzebbre látni, meg biztonságosabb is a magasban, legalábbis a kakasfélének. Mielőtt elaludt volna, Tarajos koma szokása szerint körülkémlelt a vidéken. Ahogy így szemlélgette a környéket, egyszer csak világosságot látott nem messze tőlük. Nyomban leszólt a társainak: – Amarra valami kis fény csillog, ott háznak kell lennie. – Akkor szedjük a sátorfánkat, és menjünk oda, mert ez itt nem valami kényelmes szállás – mondta a szamár. – Ahol ház van, ott vacsorát is esznek, nekem pedig már elkelne egy-két csont, kivált, ha húsos – jelentette ki a kutya. – Én is szívesebben tölteném az éjszakát a kemencepadkán, mint itt a fán – tette hozzá a macska. Fölkerekedtek hát, és elindultak arrafelé, ahonnét a világosság látszott. Először csak akkora volt, mint egy mécsvilág, aztán nőttön-nőtt, egyre jobban csillogott, s egyszerre csak ott álltak egy kivilágított betyártanya előtt. Négyük közül a szamár volt a legnagyobb. Odament az ablakhoz, és benézett. – Mit látsz, Szürke? – kérdezte a kakas. – Mit látok? Terített asztalt, rakva minden jóval; körülötte ülnek és falatoznak a betyárok. – Terített asztal – sóhajtotta a kakas. – Ez kellene nekünk! – Az ám! – mondta a szamár. – Én is szívesen ülnék a helyükben. Kissé félrevonultak, és tanakodni kezdtek, hogyan foghatnának a dologhoz, hogyan ugraszthatnák ki a házból a betyárokat. Addig tanácskoztak, míg ki nem főzték a haditervet. A szamár feltette a két elülső lábát az ablakpárkányra, a kutya felugrott a szamár hátára, a macska felkúszott a kutya nyakába, végül a kakas felröppent a macska feje búbjára. Mikor mindegyikük a helyén volt, a szamár halkan jelt adott, s egyszeriben rákezdtek a muzsikára. A szamár ordított, a kutya ugatott, a macska nyávogott, a kakas kukorékolt. Azzal zsupsz! – beugrottak az ablakon át a szobába. A betyárok csak annyit láttak, hogy valami bezúdul az ablakon;

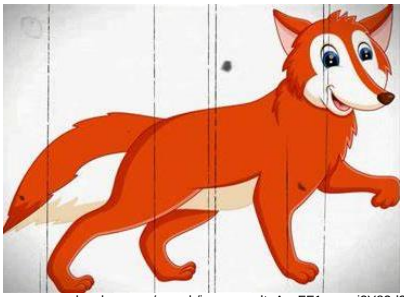
rettenetes ordítást, rivalgást, vonítást hallottak s hozzá iszonyú üvegcsörömpölést Rémülten ugrottak fel az asztaltól, azt hitték, a ház szakad rájuk, vagy kísértet ront közébük; ijedtükben felordítottak, s hanyatt-homlok kimenekültek az erdőbe. A négy cimbora pedig letelepedett az elhagyott asztalhoz. Nekiláttak s maradéknak, s úgy tömték magukba az ételt, mintha legalább egy hónapja nem ettek volna. Mikor befejezték a lakomát, fekvőhelyet kerestek maguknak, kioltották a világot, és elpihentek, ki-ki szokása és kedve szerint. A szamár kiment az udvarra, és a szemétdombra heveredett. A kutya a küszöbre hasalt, a macska a tűzhelyen a langyos hamuba kuporodott. A kakas meg felült a kakasülőre. Fáradtak voltak a nagy úttól, hamarosan elaludtak. Valamikor éjfél táján a betyárok kimerészkedtek a sűrűből, és elkezdték figyelni a házat. Látták, hogy minden csendes, a lámpa sem ég már. – Azért mégsem kellett volna hagynunk, hogy ilyen kurtán-furcsán kiebrudaljanak minket – mondta a bandavezér. Elküldte az egyik betyárt, kémlelje ki alaposan a házat. A betyár nagy óvatosan odalopakodott az ajtóhoz, fülelt egy ideig, de semmi neszt nem hallott; nyugalom, békesség volt odabent. Erre bemerészkedett a konyhába, és mert ott sem észlelt semmi gyanúsat, világosságot akart gyújtani. A macska szeme parázslott a sötétben. A betyár azt hitte, igazi parázs; odanyomott hozzá egy szál gyújtóst, hogy tüzet fogjon. De a macska nem vette tréfára a dolgot: fújt egy nagyot, nekiugrott a betyár képének és összevissza karmolta. A marcona rabló rettenetesen megijedt. Ki akart szaladni a hátsó ajtón, a küszöbön azonban belebotlott a kutyába. A vén eb fölugrott, mordult egyet, és beleharapott a hívatlan vendég lábába. Az nagy üggyel-bajjal végre kivergődött a házból, s most már csak azt nézte, hogy minél előbb odébbálljon. Elloholt a szemétdomb mellett: ott meg a szamár rúgott bele egy nagyot a hátsó lábával. A lármára fölriadt a. kakas is, és harciasan lekiabált a kakasülőről: – Kukurikú! A betyár szedte a lábát, ahogy bírta, lélekszakadva rohant vissza a sűrűbe, és lihegve, halálra váltan jelentett a bandavezérnek: – A házban egy borzalmas boszorkány ül, rám fújt, és összekarmolta az arcomat. Az ajtónál egy ember áll, kés van a kezében, azzal a lábamba szúrt. Az udvaron egy fekete szörnyeteg hever, majd agyonvert bunkójával. Fönt a tetőn pedig egy vitéz virraszt, és azt kiáltotta: ”Hol az a gazember?” Örülök, hogy nem hagytam ott a fogamat! Attól fogva a betyárok a háznak még a tájékára se merészkedtek többé. Elköltöztek a környékéről is. A brémai muzsikusok meg véglegesen a birtokukba vették, és még ma is ott laknak, ha azóta meg nem haltak. Jakob Grimm - Wilhelm GrimmGrimm legszebb meséi - Móra Ferenc KönyvkiadóBudapest - 1965

https://nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/allatmesek/b-a-bremai-muzsikusok

14. A csalafinta róka

A róka a folyóparton üldögélt, és törte a fejét: „Hogyan juthatnék friss halacskához?” Nézelődik a róka, egyszer csak látja, hogy egy rönk úszik feléje a folyón, a rönkön két sirály üldögél. Megkérdi tőlük a róka: – Mit csináltok, sirályok? – Halászunk. – Vigyetek el engem is! – Ugorj! Odaugrott melléjük a róka. Nagyot billent a rönk, a sirályok felrepültek, a róka meg beleesett a vízbe. Sodorta a folyó lefelé a rókát – lesodorta a tengerbe. Nézte a róka a tenger sok vizet. Így biztatta magát: – Rajta, mancsaim, evezőim legyetek! Rajta, lompos farkam, kormányrudam légy! Azzal úszni kezdett, mintha csónakon evezne. Mancsai, mint az evezők, csépelik a vizet, farka, mint a kormányrúd, forog ide-oda, ide-oda. Csak azt felejtette el a róka megparancsolni a farkának, hogy a part felé kormányozzon. Így hát a nyílt tengerre kormányozta a farka. Úszott a róka, evezett, de partot sehol sem látott. A tenger kellős közepéig úszott. Nem tudta, hova, merre forduljon. Akkor találkozott egy fókával. – Merre tartasz, róka? Eltévedtél a mi tengerünkben? Innen aligha vergődsz ki a partra! – Tudom én, hová evezek! – felelte a róka. – Meg akarom nézni, vannak-e még állatok a tenger vizében. Azt hallottam, igen kevesen maradtatok! – Rosszul hallottad – felelte a fóka. – Sok állat él még a tenger vizében: mi, fókák, aztán rozmárok, bálnák… – Ugyan? – csodálkozott a róka. – Bizony én azt el nem hiszem, amíg tulajdon szememmel nem látom! Bukkanjatok fel, ti, tengeri állatok mindannyian a mélyből, feküdjetek egymás mellé, sorba, egészen a partig! Én meg majd megszámollak benneteket. Felbukkantak akkor a tenger mélyéből a fókák, a rozmárok, a bálnák, és ráfeküdtek a víz hátára, szép sorba, egészen a partig. A róka meg lépkedett a hátukon, mint valami hídon. Lépkedett és számolta: – Egy fóka, két fóka, három fóka… Egy rozmár, két rozmár, három rozmár… Egy bálna, két bálna, három bálna… Így ért el egészen a partig. Kiugrott a partra, és visszakiáltott a fókának: – Igazat mondtál, fóka: sokan vagytok még ostoba állatok a tenger vizében. Hidat lehet építeni belőletek a tengeren keresztül! No, most pedig ússzatok, ahova akartok, én meg pihenek. Elúsztak a tengeri állatok, a róka meg levetette a bundáját és felakasztotta száradni egy bokor ágára, a farkát meg letette egy kőre – hadd száradjon.

https://nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/allatmesek/a-csalafinta-roka

mages.search.yahoo.com/search/images;_ylt=AwrFF1gq_vxi2Y82d32JzbkF;_ylu=c2VjA3NlYXJjaARzbGsDYnV0dG9u;_ylc=X0kDd3E4XzJURXlOeTZDR2w3Mlhya21Pd1VOT0RVdU5nQUFBQURkU1QuXwRfUwM5NjA2Mjg1NwRfcgMyBGNzcmNwdmlkA3dxOF8yVEV5Tnk2Q0dsNzJYcmttT3dVTk9EVXVOZ0FBQUFEZFNULl8EZnIDbWNhZmVlX3VuaW50ZXJuYXRpb25hbARmcjIDcDpzLHY6aSxtOnNiLXRvcARncHJpZANRWXd1eUZweFJSLnpBM0RWbHNzbjhBBG5fcnNsdAMwBG5fc3VnZwMwBG9yaWdpbgNpbWFnZXMuc2VhcmNoLnlhaG9vLmNvbQRwb3MDMARwcXN0cgMEcHFzdHJsAzAEcXN0cmwDMTEEcXVlcnkDQSUyMHIlQzMlQjNrYSUyMG1lc2UEdF9zdG1wAzE2NjA3NDc0MzIEdnRlc3RpZANJTUdZVUlfVVNfUENfVDE-?p=A+róka+mese&fr=mcafee_uninternational&fr2=p%3As%2Cv%3Ai%2Cm%3Asb-top&ei=UTF-8&x=wrt&type=E210HU91105G0

15. A farkas meg a hét kecskegida

Volt egy öreg anyakecske s annak hét gidácskája. Úgy szerette őket, ahogy csak anya szeretheti a gyerekeit. Egyszer eleségért készült az erdőbe. Összehívta a gidákat, és így szólt hozzájuk: – Kedves gyermekeim, kimegyek az erdőre. Vigyázzatok, óvakodjatok a farkastól: ha beengeditek, szőröstül-bőröstül fölfal. Furfangos állat a farkas, még azt is megteszi, hogy idegen bőrbe bújik, de ha jól figyeltek, reszelős hangjáról, fekete mancsáról nyomban ráismertek. – Vigyázunk, édesanyácskánk, hogyisne vigyáznánk! – mondták a gidák. – Elmehetsz nyugodtan. Erre a kecskemama búcsút vett tőlük, és elindult az erdőbe. Alig telik el egy negyedóra, kopogtatnak az ajtón, s valaki beszól: – Nyissátok ki, kedveseim, én vagyok itt, édesanyátok. Mindegyikteknek hoztam valami finomságot! Hanem a gidák tüstént felismerték a farkast reszelős hangjáról. – Nem nyitjuk ki! – kiabálták. – A mi édesanyánknak kedves, lágy a hangja, a tiéd meg csúnya, reszelős. Nem is édesanyánk vagy te, hanem a farkas! A farkas mordult egyet, bosszantotta, hogy így túljártak az eszén. Kapta magát, elszaladt a boltba, vásárolt egy jókora darab krétát. – Minek neked az a kréta, ordas koma? – tréfálkozott a boltos. – Talán beiratkoztál az iskolába? De a farkasnak nem volt kedve a tréfához. Végigmérte a boltost úgy, hogy annak majd elhűlt a vére; azt sem tudta, hogyan szabaduljon a kedves vevőtől. A farkas pedig megette a krétát, s attól egyszerre vékony lett a hangja, szinte maga sem ismert rá. "No – gondolta –, ez így jó lesz" – azzal visszament kecskéékhez, megint bekopogtatott, s megint beszólt nagy mézesmázosan: – Nyissátok ki, kedveseim, én vagyok itt, édesanyátok. Hoztam mindegyikteknek valami jó falatot! De már annyira kívánta a gidahúst, hogy nem tudta megállni, be ne lessen az ablakon, és szemügyre ne vegye a kívánatos pecsenyét. Éppen csak egy pillanatig tartott az egész, aztán máris lekapta a fejét, nehogy észrevegyék, a mancsát azonban meggondolatlanul otthagyta az ablakpárkányon. A gidák meglátták, és visszakiabáltak neki: – Nem nyitjuk ki, dehogy nyitjuk! A mi édesanyánknak szép fehér lába van, a tiéd meg csúnya fekete. Nem is édesanyánk vagy te, hanem a farkas! A vén ragadozó dühösen körülszaglászta a házat, nincs-e rajta valahol rés, amin befurakodhatna; de még egy fia repedést sem talált. Erre nagy mérgesen elszaladt a pékhez. – Megütöttem a lábamat, kenj rá gyorsan egy kis tésztát! A péktől meg loholt a molnárhoz. – Szórd be hamar liszttel a mancsomat! A molnár nem tudta mire vélni a furcsa kívánságot. "No, ez a hamis jószág megint rosszban töri a fejét" – gondolta. Hímezett-hámozott, de a farkas rámordult: – Egy-kettő, vagy nyomban fölfallak! A molnár megijedt, nem teketóriázott tovább, beszórta liszttel a farkas lábát, úgyhogy az tiszta fehér lett. Akkor a rosszcsont harmadszor is bekopogtatott a kecskéék ajtaján. – Nyissátok ki, kedveskéim, én vagyok itt, édesanyátok. Találjátok ki, mit hoztam nektek az erdőből! – Előbb mutasd meg a lábadat! –

szóltak odabent az óvatos kis gidák. A farkas nagy bátran föltette csirizes-lisztes mancsát az ablakpárkányra. Fehér volt, a kecske lába sem lehet fehérebb. Erre a gidák nyugodtan ajtót nyitottak. Bezzeg megrémültek amikor meglátták a dühös ordast! Ahányan voltak, annyifelé menekültek. Az első az asztal alá ugrott, a második az ágyba bújt, a harmadik a kályhába, a negyedik a konyhába, az ötödik a szekrénybe, a hatodik a mosdótál alá, a hetedik meg a faliórába. De a farkas megtalálta őket; éhes is volt, mérges is volt, egymás után mind bekapta. Csak a legkisebbiket nem lelte meg azt, amelyik a faliórában rejtőzött. Mikor jóllakott, odébbállt. Lefeküdt kint a réten egy fa alá, és elaludt. Nemsokára megjött az erdőből a kecskemama. Majd meghasadt a szíve attól, amit látott! Az ajtó tárva-nyitva, asztal, szék, lóca egymás hegyén-hátán, a mosdótál összetörve, vánkos, takaró lehúzva az ágyról. Kereste a gyerekeit, de hiába. Sorra kiabálta a nevüket, de nem felelt senki. Végül, amikor az utolsót hívta, megszólalt egy cingár hangocska: – Itt vagyok, édesanyám! – Hol? – kiáltotta kétségbeesetten szegény kecskemama, és föl-alá szaladgált a romok közt. – Hol vagy, édes lelkem? – Itt, az órában! – cincogta a gida. A kecskemama fölágaskodott, és kiszedte az órából a csemetéjét; a többit siratta, ennek az egynek meg úgy örült, hogy csak úgy potyogtak a könnyei. – Hát még akkor hogy potyogtak, amikor a legkisebbik gidától megtudta, mi történt! Azt sem tudta, hová legyen bánatában; már-már azon volt, hogy nekiszalad keservében a világnak. Kifordult a házból, neki a rétnek, a kis gida meg sírva-ríva a nyomában.

Hát ahogy a rétre ért, szinte gyökeret vert a lába. Ott feküdt a farkas a fa alatt, és horkolt, hogy csak úgy remegtek belé az ágak! Az öreg kecske nézte, nézte, mint aki kővé dermedt. Addig nézte, míg észre nem vette, hogy valami fickándozik a farkas kövér hasában. "Uram teremtőm, csak nem az én szegény gyerekeim mozognak ott?" – gondolta. Hazaszalasztotta a gidát ollóért, tűért, cérnáért, aztán nekilátott, kezdte fölvágni az ordas bendőjét. Alig nyisszantott egyet, máris kidugta a fejét egy gida. – Csakhogy látlak, édesanyám! – kiáltotta, s örömében már-már a nyakába ugrott kecskemamának. De az most nem ért rá az ilyesmire; szaporán csattogtatta az ollót metélte a farkas irháját, míg csak mind a hat fia ki nem ugrott a bendőből, s ott nem táncolt körülötte. Mert hát a mohó fenevad egészben nyelte le valamennyit! Mikor mindnyájan együtt voltak már, s alaposan ki is örvendezték magukat, azt mondta a kecskemama: – Menjetek, keressetek jó nagy köveket! Belevarrjuk ennek a tűzre való állatnak a hasába, amíg alszik! A gidák egész halom követ hordtak össze, aztán nekifogtak, s annyit tömtek az ordasba, amennyi csak belefért. Mikor a rakodással elkészültek, kecskemama sietve összevarrta a farkas irháját. Észre se vette a gonosz, olyan mélyen aludt, meg se moccant közben. Késő délutánig horkolt, akkor elfordult az árnyék, rásütött a lemenő nap és fölébresztette. Ásított egy nagyot a koma, aztán föltápászkodott, hogy igyék egyet a kútnál, mert rettenetesen megszomjazott. – Úszni akarnak a gidák! – mormolta

kedélyesen. Csak azt nem értette, hogy lehet ilyen átkozottul nehéz az a hat gyenge csontú gidácska. Lépett egyet-kettőt, imbolyogva, mint a részeg; a kövek meg összekocódtak, zörögni kezdtek a hasában. Mi csörög, mi zörög? A hasamban mi görög? Azt hittem, hat gidát nyeltem, mégis csak kő kocog bennem. . . dünnyögte bosszúsan, s alig várta, hogy egy jót kortyolgasson a jéghideg vízből. Áthajolt a káván, s abban a pillanatban a sok kő mind előrelódult a hasában. Fejest bukott a kútba, és szánalmasan belefulladt. A gidák a sövény mögül lesték, mi történik. Mikor az ordas eltűnt a kútban, nagy vidáman előszaladtak, körbe fogództak, nótára gyújtottak, azt énekelték: Kellett neked kecskegida? Odalettél, farkas koma! És örömükben anyjukkal együtt körültáncolták a kutat.

Jakob Grimm - Wilhelm GrimmGrimm legszebb meséi - Móra Ferenc Könyvkiadó Budapest – 1965

https://nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/a-farkas-es-a-het-kecskegida

16. A farkastanya

Egyszer volt, hol nem volt, még az Óperencián is túl, volt egy tojás. Ez a tojás megindult világra. Görgött, görgött, egyszer előtalált egy rucát. Azt kérdi tőle a ruca: - Hova mégy, tojás koma? - Megyek világgá. - Én is megyek, menjünk együtt. Mennek, mendegélnek, előtalálnak egy kakast. - Hova mentek, ruca koma? - Megyünk világgá. - Én is megyek, menjünk együtt. Megint mennek, mendegélnek, előtalálnak egy varrótűt. - Hova mentek, kakas koma? - Megyünk világgá. - Én is megyek, menjünk együtt. Megint mennek, mendegélnek, előtalálnak egy rákot. - Hova mentek, tű koma? - Megyünk világgá. - Én is megyek, menjünk együtt. Megint mennek, mendegélnek, előtalálnak egy lovat, végre pedig egy ökröt. Mentek aztán, mendegéltek, egyszer rájuk esteledett. Ott volt egy kis ház, abba bementek. Ki-ki lefeküdt a maga helyére. A tojás belefeküdt a tüzes hamuba. A ruca meg a kakas felültek a kandalló tetejére. A rák belemászott egy dézsa vízbe. A tű a törülközőbe szúródott belé. A ló lefeküdt a ház közepébe, az ökör meg a pitvarba. Egyszer jön ám haza a tizenkét farkas, akiké a kis ház volt. A legöregebb már messziről elkezdett kiabálni: - Phü-phü, de idegen szagot érzek, ki mer bemenni?! Volt köztük egy hányaveti, az azt mondta, hogy ő bemegy, ha ezer ördög van is odabent, nem fél ő semmitől. Be is ment. Hogy az övék volt a ház, egészen tudta a dörgést, mi hol áll. Legelőször is a kandalló tetején kereste a gyújtófát, hogy majd mécset gyújt, de a kakas meg a ruca elkezdtek lármázni; akkor belenyúlt a hamuba, hogy majd parazsat keres, de a tojás elpukkant; szaladt a dézsához mosakodni, ott meg a rák csípte meg ollójával; azután szaladt a törülközőhöz, ott meg a tű szúrta meg; nagy ijedten a ház közepére ugrik, ott a ló rúgja oldalba; amint szaladt kifelé, az ökör is nekiesett, felkapta a szarvára, az udvar közepére lökte. Erre elkezdett ordítani, mint a fába esett féreg; szaladt a többi farkashoz. - Jaj, fussunk, fussunk! Égszakadás, földindulás! Valamennyi ördög mind odabent van! Nyúlok a hamuba, meglőnek puskával. Szaladok dézsához, megvágnak ollóval. Kapkodok kendőhöz, banya szúr tűjével. Futok ajtó mellé, kilöknek lapáttal. Szaladok pitvarba, vesznek vasvillára! Egy kiált: Hep-hep-hep! Más ordít: Add feljebb! Akkor nagyot estem, bezzeg jaj volt nekem! Akkor nekiindultak, még most is szaladnak, ha meg nem álltak.

https://nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/a-farkastanya

17. A kérkedő medve

A róka az erdőben csatangolt. Kiért az erdőszélre. Meglátta a medvét - az ott állt egy fatönk mellett, és magában beszélgetet. Fülelni kezdett a róka. A medve csak áll, és így kérkedik: - Nincs a világon erősebb nálamnál! Én vagyok a legnagyobb, a leghatalmasabb! Nem félek senkitől, senki elől nem szaladok el. „Lám csak, a vén kérkedő! - gondolta a róka. – Megállj csak, majd megmutatom én neked, hogy van nálad erősebb is!" Odafutott a medvéhez, mélyen meghajolt előtte, és megkérdezte: - Mit mondtál az imént, medveapóka? - Azt, hogy mindenkinél erősebb vagyok! - Úgy van, apóka – mondta a róka -, ez igaz! Nincs nálad, erősebb az egész erdőn! - Az egész világon sincs! - bömbölte a medve. - Ó, apóka, van, azt mondják, van! - Ugyan ki erősebb nálam? - Az ember. - No, mutasd meg hát nekem azt a híres embert! - Gyere, megmutatom. Kilépett a medve meg a róka az országútra. A róka az út menti bokorhoz vezette a medvét, és megkérdezte: - Látod-e, apóka, ezt a sűrű bozótot? - Látom. - Itt elrejtőzünk, és várjuk az embert. - Jól van - felelte a medve. Bebújtak a bozótba, és meglapultak, és meglapultak. Alighogy leültek, látják öreg emberke lépeget az úton, ősz öregecske, fél lábbal sántít, mankóra támaszkodik. A medve gyöngéden oldalba taszította a rókát, és megkérdezte: - Ez az ember? - Dehogy ez! – Felelte a róka,- Ez csak volt valamikor. Most már feleakkora sincs, mint az ember. . . Hadd, menjen békével, mi pedig várjunk tovább. Tovább gubbasztott hát a bozótban a róka meg a medve. Várták az embert, kémlelték az utat. De az ember még mindig nem mutatkozott. Unta már magát a medve, elálmosodott. Már éppen el akart szunyókálni, amikor a róka megbökte a vállát. - Ne aludj, apóka! Vigyázz, közelít valaki az úton! Egy kisfiú haladt arra, egy öklömnyi kisfiú. Nézte a medve, és megkérdezte a rókától: - Ez az ember? - Nem, apóka - mondta a róka,- Hogy volna ez ember! Ez majd csak lesz. Most még negyedakkora sincs, mint egy ember… Hadd, menjen a maga útján, mi meg várjunk türelmesen. Tovább vártak hát a bozótban. Elunta magát a medve. Dörmögni kezdett, mérgelődni. - Hallgass, apóka!- mondta a róka. – Ne mérgelődj! Most már biztosan jön az ember! Kikukkantottak a bozótból, hát egy fehér lovon ülő fiatal vadászt pillantottak meg. A vadász vállán tegez, benne nyílvesszők, kezében pedig íj. - Látod, apóka, ez az ember - mondta a róka. - Nézd! Kiugrott a medve a sűrűből, két lábra állt, és bömbölt egy hatalmasat. A vadász lova megugrott, a rókának minden szőre szála égnek meredt, olyan rettenetes volt a medvehangja. De a vadász rá se hederített. Lefogta a lovát az ügyes vadász, hegyes nyílvesszőt húzott ki a tegzéből, és célba vette a medvét. A nyíl a medve fülét lyukasztotta át. Felordított a medve fájdalmában, és futásnak eredt. A róka ott ügetett mellette, és nevetve kérdezte: - Ott az ember, apóka, miért nem nézed? - Ó, róka, nem nézhetem: a szemembe esett valami! - felelte a medve. És futott, ahogy csak inai bírták!

https://nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/allatmesek/a-kerkedo-medve

18. A kesztyű

Ment, mendegélt egyszer egy öregember a kiskutyájával az erdőben. Hogy, hogy nem, az öreg elvesztette az egyik kesztyűjét. Arra szaladt a kisegér, bebújt a kesztyűbe, és azt mondja: ,,Jó lakásom lesz itt nekem!" Éppen arra ugrándozott egy béka is, bekukkant a kesztyűbe, és kérdi: - Ki lakik ebben a kesztyűben? - Cincogó, a kisegér. Hát te ki vagy? - Én vagyok Brekegő, a béka. Engedd meg, hogy veled lakjam! - Gyere, nem bánom! Most már ketten voltak. Arra szaladt egy nyulacska is, meglátta a kesztyűt, és ezt kérdi: - Ki lakik ebben a kesztyűben? - Cincogó, a kisegér és Brekegő, a béka. Hát te ki vagy? - Én Tapsifüles vagyok, a nyulacska. Fogadjatok be engem is! - Gyere, ha kedved tartja! Így már hárman voltak. Egyszer csak arra jön a róka, egyenesen kesztyű felé tart. - Ki lakik ebben a kesztyűben? - Cincogó, a kisegér, Brekegő, a béka és Tapsifüles, a nyulacska. Hát te ki vagy? - Én vagyok Csalavér, a róka. Engedjetek be engem is. - Gyere, ha úgy tetszik! Most már négyen ültek a kesztyűben. Arra jött a farkas is, megállt a kesztyű mellett. - Ki lakik ebben a kesztyűben? - Cincogó, a kisegér, Brekegő, a béka, Tapsifüles, a nyulacska és Csalavér, a róka. Hát te ki vagy? - Én vagyok az Ordas farkas. Befogadtok-e engem is? - Hát gyere, ha gondolod, hogy elférsz! Bebújt a farkas is. Most már öten voltak. Honnan, honnan nem, egyszer csak arra jött egy vaddisznó. - Röf-röf- röf! Ki lakik ebben a kesztyűben? - Cincogó, a kisegér, Brekegő, a béka, Tapsifüles, a nyúl, Csalavér, a róka és Ordas farkas. Hát te ki vagy? - Röf-röf-röf! Én vagyok a Röfi disznó. Fogadjatok be a házatokba! - Mindenki csak a mi kesztyűnkben szeretne lakni, akinek erre tart az útja! Láthatod, hogy magunk sem férünk már el. - Én még meghúzódom valahogy, fogadjatok be! - Nem bánjuk, gyere! Bebújt a vaddisznó is. Már hatan voltak, de olyan szorosan, hogy meg sem tudtak moccanni. Alig helyezkedtek el valahogy, hallják ám, hogy zörögnek a bokrok. A medve bújt elő, és egyenesen a kesztyű felé tartott. - Ki lakik ebben a kesztyűben? - Cincogó, a kisegér, Brekegő, a béka, Tapsifüles, a nyúl, Csalavér, a róka, Ordas farkas meg Röfi disznó. Hát te ki vagy? - Brum-brum-brum! De sokan vagytok! Én vagyok a Mormogi medve. Fogadjatok már be engem is! - Hová fogadjunk be, amikor magunk is szűken vagyunk? - Csak megleszünk valahogy. - Hát gyere, ha kedved tartja, de csak a kesztyű szélére. Bebújt a medve is. Most mát heten voltak. A kesztyű mát pattanásig feszült. Ekkorára az öreg is észrevette, hogy útközben elhagyta kesztyűjét. Visszafordult, hogy megkeresse. A kiskutya előtte futott. Amint szalad, egyszerre csak látja, hogy ott fekszik a kesztyű az úton, és izeg-mozog. Meg is ugatta: ,,Vau-vau-

bau!" Az állatok erre igen megrémültek, kiugrottak a kesztyűből - futott, ki merre tudott. Az öreg is odaért, és felvette kesztyűjét. Itt a vége, fuss el véle!

https://nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/allatmesek/a-kesztyu

19. A kiskakas gyémánt fél krajcárja

Volt a világon egy szegény asszony, annak volt egy kis kakasa. Csak ott keresgél, csak ott kapargál a kis kakas a szeméten, egyszer talál egy gyémánt félkrajcárt. Arra megy a török császár, meglátja a kis kakasnál a gyémánt félkrajcárt, azt mondja neki: - Kis kakas, add nekem a gyémánt félkrajcárodat. - Nem adom biz én, kell a gazdasszonyomnak. De a török császár erővel is elvette tőle, hazavitte, betette a kincseskamarájába. A kis kakas megharagudott, felszállott a kerítés tetejére, elkezdett kiabálni: - Kukurikú, török császár, add vissza a gyémánt félkrajcárom! A török császár, csak hogy ne hallja, bement a házba, de akkor meg a kis kakas az ablakába repült, onnan kiabálta: - Kukurikú, török császár, add vissza a gyémánt félkrajcárom! Megharagudott erre a török császár. - Eredj, te szolgáló, fogd meg azt a kis kakast, hogy ne kiabáljon, vesd belé a kútba. A szolgáló megfogta, kútba vetette. De a kis kakas csak elkezdi a kútban: - Szídd fel begyem a sok vizet, szídd fel begyem a sok vizet! - Arra a begye mind felszítta a vizet a kútból. A kis kakas megint felszállott a török császár ablakába. - Kukurikú, török császár, add vissza a gyémánt félkrajcárom! Megint azt mondja erre a török császár a szolgálójának: - Eredj, te szolgáló, fogd meg azt a kis kakast, vesd belé az égő kemencébe. A szolgáló megint megfogta a kis kakast, az égő kemencébe vetette. De a kis kakas megint csak elkezdi: - Ereszd ki begyem a vizet, hadd oltsa el a tüzet! Ereszd ki begyem a vizet, hadd oltsa el a tüzet! Erre a begye mind kieresztette a vizet, eloltotta a tüzet. Akkor megint csak felszállott az ablakba. - Kukurikú, török császár, add vissza a gyémánt félkrajcárom! Még nagyobb méregbe jött erre a török császár. - Eredj, te szolgáló, fogd meg azt a kis kakast, vesd belé a méhes kasba, hadd csípjék agyon a darazsak. A szolgáló belévetette a kis kakast a méhes kasba. Ott megint elkezdi a kis kakas: - Szídd fel begyem a darázst; szídd fel begyem a darázst! Arra a begye mind felszítta a darázst. Akkor megint felszállott a török császár ablakába. - Kukurikú, török császár, add vissza a gyémánt félkrajcárom! Már a török császár nem tudta, mit csináljon vele. - Eredj, te szolgáló, hozd ide azt a kis kakast, hadd tegyem ide a bő bugyogóm fenekébe. Megfogja a szolgáló a kis kakast; a török császár beteszi a bő bugyogója fenekébe. Akkor a kis kakas megint csak elkezdi: - Ereszd ki begyem a darázst, hadd csípje meg a farát; ereszd ki begyem a darázst, hadd csípje meg a farát! A begye mind kieresztette a darázst, azok jól megcsipkedték a török császár farát. Felugrik erre a török császár. - Jaj, jaj, a fránya egye meg ezt a kis kakast! Vigyétek hamar a kincseskamarába, hadd

keresse meg a maga gyémánt félkrajcárját. Bevitték a kis kakast a kincseskamarába, ott megint elkezdi a maga mondókáját: - Szídd fel begyem a sok pénzt, szídd fel begyem a sok pénzt! - Erre a begye mind felszítta a török császár három kád pénzét. A kis kakas hazavitte, odaadta a gazdasszonyának; gazdag asszony lett belőle, még máig is él, ha meg nem halt.

https://nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/a-kis-kakas-gyemant-felkrajcarja

20. A kanász meg a farkas

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, még az üveghegyeken is túl, ahol a kis kurta farkú malac túr, volt egy kanászgyerek. Ez a kanászgyerek az erdő szélén lakott, s egy este, mikor éppen lefeküdt, az ajtóra jött egy farkas, s beszólt neki: - Kis kanász, ereszd be a fejemet! - Nem eresztem én - mondta a kis kanász -, mert megeszel. - Ne félj, kis kanász, csak egy kicsit melegedni akarok. A kis kanász kinyitotta az ajtót, annyira, hogy a farkas bedughatta a fejét. Akkor meg arra kérte a kis kanászt: - Kis kanász, ereszd be a derekamat is! - Nem merem, mert megeszel. - Ne félj, kis kanász, csak melegedni akarok. A kis kanász jobban kinyitotta az ajtót, beeresztette a farkasnak a derekát is. - Jaj, de jó meleg van! - mondotta a farkas. - Ereszd be, kis kanász, a farkamat is, hadd melegedjék az is. Gondolta a kis kanász: ha már bent van a feje s a dereka, hadd legyen benn a farka is, s beeresztette a farkast egészen. A farkas mindjárt letelepedett a kemence mellé, s mondta: - Kis kanász, adj kenyeret, s szalonnát! Adott neki kenyeret, s szalonnát. Hanem mikor a farkas elszundított a jó vacsora után, meggondolta a dolgot a kis kanász: ha fölébred, még őt is megeszi - hirtelen egy fazék vizet forralt, kiment a házból, az ablakon keresztül leforrázta a farkast, hogy a fejéről egyszeriben lesuvadt a szőr, s azzal nagy hirtelen felmászott egy fára. Hej, uramteremtőm, nagyot ordított a farkas, kiszaladt a házból, felordította az erdőt, s egy szempillantás alatt összecsődült három híján száz farkas. Úgy orgonált, s úgy csattogtatta a fogát a három híján száz farkas, hogy zengett-zúgott belé az erdő. Aztán odament a fa alá a három híján száz farkas, s egymás feje tetejére állott, hogy a kis kanászt levegyék a fáról. De a három híján száz farkas nem érte fel a kanászt. Erre elkezdettek ordítani, s még jött három farkas, s azok felállottak a három híján száz farkas feje tetejére. No, kis kanász, most mit csinálsz?! Vége az életednek! Ő bizony egyet gondolt, s elkezdett kiabálni torkaszakadtából: - Forró vizet a kopasznak, forró vizet a kopasznak! Hej, megijedt a kopasz farkas, kiugrott az egy híján száz farkas alól, s az egy híján száz farkas úgy lehuppant, hogy egyszeriben megdöglött valamennyi. A kopasz farkas elszaladt világgá, az egy híján száz farkas bőrét meg lenyúzta a kis kanász, s eladta a vásáron jó pénzért. Ha a kis kanász az

egy híján száz farkas bőrét el nem adta volna, az én mesém is tovább tartott volna.

https://nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/allatmesek/a-kis-kanasz-meg-a-farkas

21. A kiskutya meg a szamár

A szamár megirigyelte a kiskutya jómódját, hogy neki szabad a legszebb szobába is bemenni, a legszebb vánkosra is ráfeküdni, egész nap csak sétál, nem dolgozik semmit, mégis mindennek a lángját, a javát kapja, neki meg csak a kóró meg a tüske jut. Meg is kérdezte a kutyától: - Mért szeret téged úgy a gazdasszony? - Mert tudok farkat csóválni és két lábon szolgálni - felelte a kutya. - Na, ez nem nehéz dolog - felelte a szamár -, majd én is meg próbálom. Mikor nyitva volt a konyha, besomfordált. Két lábra állt, a farkát billegette, a lábát nyújtogatta, hogy tenyerest adjon. A gazdasszony megijedt, s a porolópálcával kiverte. A szegény szamár máig is töri a fejét azon, hogy miért kapott ő verést azért, amiért a kutya dicséretet.

https://nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/a-kiskutya-meg-a-szamar

22. A kolbász a béka és az egér

Egyszer volt, hol nem volt, még hetedhét országon is túl, volt egy béka. A béka összetalálkozott az egérrel és a kolbásszal. Hárman kezdtek beszélgetni, s elhatározták, hogy ők örökös barátok lesznek. Az egeret betették sepregetőnek, a békát beszerzőnek és a kolbászt szakácsnak. Így mentek a dolgok egy hónapig. A béka beszerzett, mert ő jól tudott ugrani, hamar tudott menni s jönni, az egér kisepregette a szobát, s hozott be fát meg vizet, a kolbász meg szakácskodott. Hát olyan jó ételeket csinált a kolbász, hogy örökké csak nyalogatták a szájukat. Akármennyit ettek, nem tudtak jóllakni, mert nagyon jó volt az étel. Mikor letelt a hónap, azt mondja a kolbász: - Na, hát a dolog az rendre jár, melyiketek lesz a szakács? - Hát legyen a béka. Megtették a békát szakácsnak. Nekifogott a béka, így is szakácskodott, úgy is szakácskodott, főzött ilyet, főzött olyat, de olyat nem tudott főzni, hogy a többieknek jólessék. Főzött vagy három-négy nap, s akkor felmondtak a szakácsnak. Azt mondták, hogy: - Nem vagy jó szakács. Megszégyellte magát a béka. - Nahát akkor ki főzzön? Azt mondja a kolbász: - Az egeret tesszük oda. Odatették az egeret. Õ is főzött vagy két-három nap, de ő se tudott jól főzni. Rászorították a kolbászt: - Csak te főzzél! A kolbász váltig mondta: - Én az én hónapomat lefőztem, s hogyha nem akartok ti főzni, akkor inkább felmondjuk a barátságot. Valahogy csak megkérlelték a

kolbászt, mégis elvállalta, hogy még egy vagy két nap ő főz. A béka gondolta, addig ő megtanulja, hogyan főz a kolbász. Nekifogott, hogy meglesse, mit csinál. Hát amikor a lé meg volt főve, egy darab idő múlva a kolbász, mikor látta, hogy nincsen sehol senki, beledobta magát a lébe. Megforgatta magát benne ügyesen, s akkor kijött. “Hopp - gondolta a béka -, most már én is tudom, hogy kell csinálni! Azért olyan jó a leves, mert beledobta magát.” Akkor ajánlkozott: - Na, most már én leszek a szakács, most már én is tudok főzni! Nekifogott, odatett egy jó nagy fazék vizet a tűzhöz. Jó tüzet csinált, s főzte, főzte. Mikor már úgy gondolta, hogy meg van főve az a mindenféle, ami bele volt téve, nem várta meg, hogy egy kicsit meghűljön a lé, hanem mikor a legforróbb volt, belészökött. Hát alig tudott kiszökni, mind összeforrázódott, összefutott a hátán a bőr. Azóta van varasbéka. Félreállott a főzésből, alig tudott mozogni, úgy összeégette a forró lé. A kolbász meg az egér, mikor megmondta nekik, hogyan járt, kikacagták. Felbomlott a barátság, s attól fogva mindenki külön élt. Máig is élnek, ha meg nem haltak.

https://nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/a-kolbasz-a-beka-es-az-eger

23. A legerősebb állat

Élt egyszer az erdőben egy medve meg egy farkas. Aszályos, rossz esztendő volt, nem sok ételhez juthattak. Mindkettőnek külön-külön már egy ideje az forgott az eszében, jó volna ellátogatni az emberek éléskamrái, istállói felé. Összetalálkozik egyszer a medve a farkassal. Azt mondja a medve: - Jó reggelt, farkas koma! Válaszol a farkas: - Nekem ugyan nem jó ez a reggel, medve koma, és attól sem lesz jó, ha te kívánod, de azért hozott isten. Mire a medve: - De szomorú vagy! Talán valami bajod van? Azt mondja a farkas: - Ne is kérdezd! Baj?! Volt is, maradt is belőle. Erre a medve: - Talán éhes vagy? Mert olyan csikasz a horpaszod, mint egy szúnyogkisasszonyé. Sóhajt a farkas: - Az is baj, de más is. A medve csak most nézi meg a farkast: Azt mondja: - Ejnye, de meg van hasogatva a bundád is! Talán valamelyik atyádfiával verekedtél össze? Legyint a farkas: - Atyámfiával? Az emberrel! Mosolyog a medve: - Csak az emberrel? Elámul ezen a farkas: - Csak az emberrel?! Hiszen nincs annál erősebb állat! Gyanút fog a medve: - Hát hogy s mint történt? Szétnéz a farkas: - Elmondhatom! Nem bírtam már az éhezést, s az éjjel belopózkodtam a faluba, hogy valami kövér bárányt vagy malacot szerezzek. Óvatosan jártam, de amint megérezték a szagomat a kutyák, ugatni kezdtek, ahogy kifért a torkukon. Kiugrik erre az ember, térül-fordul, csapkod azzal a fényes farkával, amit ők baltának neveznek, azután csak neki a fejemnek; úgy helybenhagyott, hogy alig tudtam elvánszorogni idáig. Hitetlenkedik a medve: - Az ember? Hiszen az gyönge, hiszen csak ember! Mire a farkas: - Én meg azt mondom, hogy nincs

annál erősebb állat! Kihúzza magát büszkén a medve: - Nézd, én ugyan sose láttam embert, de ha találkoznék eggyel, így tépném szét, mint ezt a bokrot itt. Azt mondja lesajnálón a farkas: - Könnyű neked itt ezzel a bokorral vitézkedni! De csak jönne erre egy ember! Nem tudom, akkor mit csinálnál?! - Én tudom! - mondja önhitten a medve. - Azt tenném, hogy itt hagyná a fogát! - Hiszi a piszi! - mondja fitymálva a farkas. Fölfortyan a medve: - Fogadjunk! Nyújtja lábát a farkas: - Fogadjunk! De mibe? - Egy kövér nyúlba! - mondja dolgabiztosan a medve. Ebben maradtak. Azzal kilopakodtak az erdőből, s lesbe álltak az országúton, amerre a falusiak szoktak járni. Várnak, várnak, egyszer csak jön arra egy gyerek. Kérdezi a medve: - Ez az ember? Mondja a farkas: - Ez még nem. Ez csak lesz. Várnak, újra várnak. Egyszer csak arra jön egy vén koldus. Kérdezi a medve a farkastól: - Hát ez ember? Feleli oktatón a farkas: - Ez csak volt! Várnak, várnak, egyszer csak arra jön egy menyecske. Kérdezi a medve: - De ez csak ember már? Feleli mindentudóan a farkas: - Ez csak társa az embernek! Várnak, várnak, egyszer csak arra jön egy huszár. Kérdezi a medve: - Hát ez már ember? Feleli suttogva neki a farkas: - Ez már az! De azzal a farkas már szaladt is, amerre látott. A medve meg kiült nagy büszkén az országútra, a huszár útjába. Meglátja a huszár a medvét, megköpi a markát, előveszi először pisztolyát, és rálő. Aztán rögtön kirántja a kardját, s azzal neki, de vitézül a medvének! Olyan ügyesen forgolódott a huszár, hogy a medve még csak hozzá se kaphatott. Nem bírta sokáig a medve, megfordult és - uzsgyi! - nem nézte, hol az út, futott tökön, paszulyon át, amerre látott, vissza az erdőbe. Nemsokára csak találkozik megint a medve meg a farkas. Azt mondja a farkas: - No, medve koma, megkapom-e a nyulat? Feleli neki kedvetlenül a medve: - Megkapod! Most már elhiszem, hogy az ember a legerősebb állat! Mire a farkas: - Hát hogy s mint történt, medve koma? Mondja megokosodva a medve: - Elmondom! Világéletemben nem láttam olyan furcsa állatot, mint az ember! Amikor összeakaszkodtunk ott az országúton, mentem neki morogva, üvöltve, de ő - hát ő már messziről rám köpött, de úgy, hogy csak úgy szikrázott tőle a szemem. Ez még hagyján lett volna! De amikor a közelébe értem, és ugrottam volna rá, előhúzta a fényes nyelvét, azzal nyalogatott, pofozgatott, olyan ügyesen, meg olyan élesen, hogy még csak hozzá sem férhettem. Ezt már én sem bírtam tovább, farkas koma, és szégyen ide, szégyen oda, biz elfutottam!

https://nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/a-legerosebb-allat

24. A macska

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl volt, volt egyszer egy leány. Ennek a leánynak nem volt sem apja, sem anyja, egyedül lakott egy házban a macskával. Egyszer kalácsot süt a leány, s amint falatoznék, hozzá dörgölődzik a macska, s kéri: - Adj nekem is egy kis kalácsot! Rákiáltott a leány: - Sicc, takarodj, nem neked való a kalács! A macska elszaladt, de egy kicsi idő múlva visszatért, a leányhoz dörgölődzött, s kérte szépen: - Adj nekem is egy kis kalácsot! De a leány megint rákiáltott: - Sicc, takarodj a szemem elől, nem neked való a kalács! Na, jól van, elszalad a szegény macska, lefekszik a kemencepadka alá, s ott dorombol nagy szomorúan. Aközben beesteledik, s hát az ajtón zörget valaki erősen. Bekiált az a valaki: - Nyisd ki, leány, az ajtót, mert ha nem nyitod, betöröm, s úgyis elviszlek! Ugyan bizony mit gondoltok, ki lehetett ez a valaki? Az ördög volt ez, aki a leányt szerette volna feleségül venni. Mert úgy tudjátok meg, olyan szép volt a leány, de olyan szép, hogy nem akadt párja hét puszta határban. Haj, édes istenem, megijed a leány, nem tudta hová legyen, hová rejtőzzék el. Sírva-ríva kérte a macskát: - Cicuskám, macurkám, segíts rajtam! Mondta a macska: - Te sem adtál kalácsot, én sem adok tanácsot. Közben az ördög elment, de egy óra sem telt belé, visszajött, s még erősebben kezdett zörgetni az ajtón. Bekiáltott másodszor is: - Nyisd ki az ajtót, leány, mert ha nem nyitod, betöröm, s úgyis elviszlek! Még jobban megijedett a leány. Sírva-ríva kérte a macskát: - Cicuskám, macurkám, adj nekem jó tanácsot, akkor én is adok jó meleg kalácsot! Mondta a macska: - Amikor kértelek, nem adtál kalácsot, most már hiába kérsz, nem adok tanácsot. Ezalatt az ördög csak zörgetett, zörgetett az ajtón, egyszer aztán - puff! - betörte, fogta a leányt, s elvitte. Ha a leány csúnya lett volna, az ördög nem szerette volna. Ha kalácsot nem sütött volna, a macska meg nem kívánta volna. Ha a macskának adott volna kalácsot, a macska a leánynak adott volna tanácsot, s akkor az én mesém is másképp történt volna. Itt a vége, fuss el véle!

https://nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/allatmesek/a-macska

25. A macska meg az egér barátsága

Egy macska megismerkedett egyszer egy egérrel, s addig-addig mondogatta neki, hogy így meg úgy szereti, míg az egér rá nem állt, hogy egy házba költöznek, és közös háztartást vezetnek. – Hanem télire készletet kell ám gyűjtenünk, különben felkopik az állunk – mondta a macska. – Neked, egérke, különben is vigyáznod kell, hová dugod az orrodat, még utóbb beleesel valami csapdába! A jó tanácsot tett követte: vettek egy kis bödön zsírt; csak azt nem tudták, hová dugják. Hosszas töprengés után azt mondta a macska: – Nem tudom, hol lehetne jobb helyen, mint a templomban, onnét ugyan senki el nem meri lopni; letesszük az oltár alá, s addig hozzá sem nyúlunk, míg a szükség rá nem kényszerít. Biztonságba helyezték hát a bödönt; de kis idő múlva nagy étvágya támadt a macskának a zsírra, s így szólt az egérhez: – Hallod-e, egérke, nénémasszony meghívott keresztkomának, gyönyörű cicája született, szép fehér zsemlefoltos, azt kell keresztvíz alá tartanom. Adj nekem kimenőt mára, viseld gondját egyedül a háznak. – Csak menj isten nevében – felelte az egér –, s ha valami jót eszel, gondolj rám. Magam is innék egy gyűszűnyi áldomást a keresztelői aszúból! Persze egy árva szó sem volt igaz az egészből; a macskának nem volt se nénje-asszonya, se keresztapának nem hívták meg. Ment egyenest a templomba, odaosont a bödönhöz, nyalni kezdte a zsírt, mind lenyalta a fölét. Mikor jóllakott, sétált egyet a háztetőkön, nézelődött, szemlélődött, aztán leheveredett, elnyúlt a napon, s nyalta elégedetten a bajuszát, valahányszor eszébe jutott a zsírosbödön. Nem is ment haza előbb, csak estefelé. – No, megjöttél? – fogadta az egér. – Biztosan jól mulattál. – Megjárja – felelte a macska. – Hát a kicsinek mi lett a neve? – tudakolta tovább az egér. – Lefölét – vetette oda kurtán a macska. – Lefölét?! – kiáltott föl ámulva az egér. – Furcsa név, életemben ilyet nem hallottam még. Vagy a ti családotokban talán szokásos? – Furcsa, nem furcsa, semmivel sem rosszabb holmi Morzsafalónál, ahogy a te keresztkölykeidnél járja – vágta el a vitát a macska. Nem sokkal ezután megint csiklandozni kezdte a macska ínyét az étvágy. – Igazán megtehetnéd újra a kedvemért, hogy egyedül viseled gondját a háznak – mondta –, engem megint keresztkomának hívnak, nem utasíthatom vissza, olyan szép fehér sáv van a cica nyakán! A jóságos egérke megint beleegyezett a macska meg elosont a kertek alatt, belopódzott a templomba, és félig kinyalta a zsírosbödönt. "Hiába, mindig az esik a legjobban, amit maga eszik az ember" – mondta, és szerfölött elégedett volt a napi munkájával. Ahogy hazaért, kérdi az egér: – Hát ennek a gyereknek ugyan mi lett a neve? – Befelét – felelte a macska. – Hogy mondod? Befelét? Életemben nem hallottam még ezt a nevet; fogadjunk, hogy nincs is benne a kalendáriumban! Hanem a macskának csakhamar újra összefutott a nyál a szájában, valahányszor a bödönre gondolt. Három az igazság – mondta az egérnek – megint keresztelőre hívnak, a kicsi

fekete, mint a szurok, csak a mancsa fehér, de azon kívül aztán egy szál nem sok, annyi fehér szőre sincsen, az ilyesmi nagy ritkaság, minden szent időben egyszer ha megesik. Ugye, elengedsz? – Lefölét! Befelét! – mormogta az egér. – Olyan fura nevek, annyit tűnődöm rajtuk. – Mert folyton itthon kuksolsz a szürke házi ruhádban, hagyod, hogy a hajad a nyakadba nőjön, és képzelődől – felelte a macska. – Így van az, ha valaki ki sem teszi a lábát a szobából. Míg a macska odajárt, az egér kitakarította, rendbe tette a házat. A pákosztos macska meg ezalatt kinyalta mind egy cseppig a zsírt a bödönből. “Addig úgysincs nyugta tőle az embernek, amíg mindet meg nem ette” – mondta magában, és csak késő este tért haza, kövéren, jóllakottan. Az egérnek az volt az első dolga, hogy a harmadik keresztfiú nevét tudakolta. – Biztosra veszem, hogy ez sem fog tetszeni neked – felelte a macska. – Úgy hívják, hogy Cseppet sem. – Cseppet sem! – kiáltotta az egér. – Ez a legmeghökkentőbb név valamennyi közt, még sosem találkoztam vele nyomtatásban. Cseppet sem! Vajon mit jelent ez? Fejét csóválta, összegömbölyödött, és lefeküdt aludni. Ettől fogva senki nem hívta többé keresztkomának a macskát. És nemsokára beköszöntött a hideg tél, odakint már nem akadt semmi ennivaló. Akkor az egérnek eszébe jutott a macska bölcs tanácsa. – Gyerünk, barátom – mondta neki –, keressük meg a bödönünket, eddig megőriztük, bezzeg most jólesik majd! – Az igaz – felelte a macska –, jólesik majd neked, akárha az ablakot nyalogatnád. Útnak indultak, s ahogy odaértek a templomba, ott volt a bödön a helyén, csakhogy üresen. – Ó, most látom csak, mi történt, most derül ki, milyen barátom vagy! – kiáltotta az egér. – Azzal, hogy keresztelőre mégy, fölfaltad az egészet, előbb le a fölét, aztán be a felét, végül nem hagytál... – Nem hallgatsz! – rivallt rá a macska. – Ha még egy szót szólsz, bekaplak! – ...cseppet sem – mondta a szegény egér, mert már a nyelvén volt, s akarta, nem akarta, kiszaladt a száján. A macska utána ugrott, de az egér gyorsabb volt, elszaladt. Azóta is vigyáz, hogy a macskával ne találkozzék.

https://nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/a-macska-meg-az-eger-baratsaga

26. A mezei egér

A szegény mezei egér megunta a mezőn való lakozást. Hej - sóhajtozott magában -, mennyivel jobb dolga van a házi egérnek! Eső, szél, hideg nem sanyargatja, nem is éhezik, mindég kap valami morzsalékot, hulladékot a szobában. Addig s addig sóhajtozott, kesergett, hogy egyszer rászánta magát a nagy utazásra, s meg sem állott, míg a faluba nem ért, ottan betért egy házhoz, s nagy hirtelen beszaladt a padka alá. A házi egér szépen szundikált a jó melegségben. - Adjon isten jó napot, házi egér! - Adj' isten, mezei egér! Hát te minek jöttél ide? - Annak, hogy adj szállást! Keserves az élet a mezőn, sokat kell ázni-fázni, sanyarogni. - Elhiszem neked, mezei egér, de bár én férhessek el. Aztán ne hidd, hogy olyan jó dolgom van. Sokat éhezem én is. - Mégiscsak úri dolgod van az enyémhez képest - mondta a mezei egér. - Ha Istent ismersz, szoríts egy kis helyet nekem! - Nem lehet, lelkem, atyámfia, bizony, nem lehet. Hanem eredj fel a padkára, ott lakik a herceg, az talán ad szállást. Fölmegy a mezei egér a padkára, s hát csakugyan ott volt a herceg, mármint a - macska. A hasával a tűznek volt fordulva, s úgy aludt, mint a bunda. Leszól a mezei egér a házi egérhez: - Nem merem megszólítani, alszik a herceg. - Ne is szólítsd, hanem dugd a farkincádat az orrába, s mindjárt felébred. No, a boldogtalan mezei egér megfogadta a házi egér tanácsát: a farkincáját bedugta a herceg orrába. De bezzeg felébredt a herceg, s ahogy meglátta az egeret: egyet mordult, s hamm! Bekapta. A házi egér nagyot kacagott a padka alatt. - Úgy kell neked, te oktondi! Minek jöttél ide, ha nem tudsz bánni a herceggel?! Híre ment ennek a szomorú esetnek a mezei egerek országában, s azóta egy mezei egér se jő be a házba, tovább sanyarognak a mezőn...

https://nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/trefas-mesek/a-mezei-eger

https://images.search.yahoo.com/search/images;_ylt=AwrFF1iT_vxibok2To6JzbkF;_ylu=c2VjA3NlYXJjaARzbGsDYnV0dG9u;_ylc=X0kDY0dxd0tERXlOeTZDR2w3Mlhya21Pd1Z3T0RVdU5nQUFBQURqZ3plNgRfUwM5NjA2Mjg1NwRfcgMyBGNzcmNwdmlkA2NHcXdLREV5Tnk2Q0dsNzJYcmttT3dWd09EVXVOZ0FBQUFEamd6ZTYEZnIDbWNhZmVlX3VuaW50ZXJuYXRpb25hbARmcjIDcDpzLHY6aSxtOnNiLXRvcARncHJpZAM1ekphak1WZVRvMk9XVXJQbG1jWUdBBG5fcnNsdAMwBG5fc3VnZwMwBG9yaWdpbgNpbWFnZXMuc2VhcmNoLnlhaG9vLmNvbQRwb3MDMARwcXN0cgMEcHFzdHJsAzAEcXN0cmwDMTcEcXVlcnkDQSUyMG1lemVpJTIwZWclQzMlQTIyJTIwbWVzZQR0X3N0bXADMTY2MDc0NzYzNAR2dGVzdGlkA0lNR1lVSV9VU19QQ19UMQ--?p=A+mezei+eg%C3%A9r+mese&fr=mcafee_uninternational&fr2=p%3As%2Cv%3Ai%2Cm%3Asb-top&ei=UTF-8&x=wrt&type=E210HU91105G0

27. A mezei nyúl és a sündisznó

Egyszer egy szép nyári napon künn a mezőn találkozott egy mezeinyúl egy sündisznóval. A mezei nyúl bosszantani kezdte a sündisznót. Azt mondja neki: - Te sündisznó, ezekkel a horgas lábakkal hogy mersz te megindulni, hogy is tudsz te menni? A sündisznó nem hagyta magát, visszavágott szóval: - Én ezekkel a horgas lábaimmal jobban tudok futni, mint te azokkal az egyenesekkel! Azt mondja a nyúl: - Én azt nem hiszem. - Na, ha nem hiszed, akkor fogadjuk le. Hamar lefogadták. Csináltak egy nagy fogadást ketten. Mikor kész volt a fogadás, akkor azt kérdi a nyúl a sündisznótól: - Na, mikor futunk? Azt mondja a sündisznó: - Holnap reggel, mikor a nyolcórás vonat megy. Azt mondja a nyúl: - Miért nem most? - Azért, mert haza kell mennem, hogy egyek. Holnap reggel nyolc órakor ebbe a pontos helybe legyünk mind a ketten. Na, a sündisznó hazament. Otthon a felesége várta az étellel. Miután megvacsoráztak, hát elmesélte a feleségének, ami történt. - Ni te, én fogadtam a nyúllal, hogy én jobban tudok futni, mint ő. Azt mondja a felesége neki: - Ne szamárkodj, hát hogy tudnál te jobban futni, mint a nyúl? - Hagyd csak el te, majd kiokoskodjuk! Másnap reggel felkeltek, megreggeliztek, s kimentek a mezőre. De nem arra a föld végére mentek, ahol kellett hogy találkozzanak a nyúllal, hanem a másik végére; ott a feleségét a sündisznó beállította az egyik barázdába. Azt mondta neki: - Amikor a nyúl a másik barázdán ideér, akkor te jó előre kiálts "Én már itt vagyok!" Akkor a sündisznó elment a földnek a másik végére, s találkozott a nyúllal. - Szervusz, nyúl koma! - Szervusz, sündisznó koma! - Eljöttél? - Eljöttem! - Na, hát futunk? - Futunk. - Na de hogy futunk, hogy jobb legyen? - kérdezte a mezeinyúl. Azt mondta a sündisznó: - Én futok az egyik barázdában s te a másikban, hogy ne akadályozza egyik a másikat a futásban. - Helyes, jól van. A nyúl megállott az egyik barázdában, a sündisznó a másikban. Akkor a sündisznó azt mondta a nyúlnak: - Én számolok egy-kettő-hármat, s mikor a hármat mondom, elrugaszkodom. S a sündisznó olvasott: - Egy, kettő, három. Akkor mind a ketten nekirugaszkodtak, de a sündisznó csak kettőt ugrott, s lebújt a barázdába (mutatja). De a másik sündisznó ott volt a másik végében a földnek, s mikor a nyúl odaérkezett, akkor rákiáltott: - Én már itt vagyok! Akkor azt mondja a nyúl: - Nem volt jól, még egyszer futunk! Akkor visszafordultak, s kezdtek visszafele futni, de az a sündisznó is csak kettőt ugrott, s lebújt. A nyúl tőle telhetőleg futott, úgy, hogy annál jobban még nem futott soha. Mikor a föld végéhez érkezett, a másik sündisznó azt kiáltja: - Én már itt vagyok! - Nincs jól, még egyszer futunk! Visszafele is megfutamodtak. A sündisznó lebújt, a nyúl pedig futott tőle telhetőleg. Mikor érkezett a másik végére a földnek, a másik sündisznó szintén kiáltja: - Én már itt vagyok! - Nincs jól - mondja a nyúl -, még egyszer futunk, negyedszer. Na de a nagy futásban megreszketősült a nyúl lába, és a föld közepénél elesett, nem bírt továbbmenni. A sündisznók pedig

lekacagták a nyulat, övék volt a nyereség. Hazamentek nagy kacagva, s máig is élnek, ha meg nem haltak.

https://nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/a-mezeinyul-es-a-suendiszno

28. A nyulacska harangocskája

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nyulacska. Ennek a nyulacskának volt egy szépen szóló harangocskája. Egyszer a nyulacska elment az erdő szélére, lefeküdt egy bokor tövébe, és a bokorra felakasztotta a harangocskáját. Reggel, mikor felébredt, a bokrot sehol sem látta, hanem egy nagy fát látott helyette. Felnézett reá, és látta, hogy a harangocskája a fán van. Kérte a fát, hogy adja vissza a harangocskáját, de a fa nem adta vissza. Ekkor a nyulacska elment a fejszéhez, és kérte, hogy a fát vágja ki, hogy a fa adja vissza a szépen szóló harangocskát. De a fejsze nem vágta ki a fát. Most a nyulacska elment a köszörűkőhöz, hogy fenje meg a fejszét, hogy a fejsze vágja ki a fát, hogy a fa adja vissza a harangocskát. De a köszörűkő nem fente meg a fejszét. Ekkor a nyulacska elment a vízhez, hogy hajtsa a köszörűt, hogy a köszörű fenje meg a fejszét, a fejsze vágja ki a fát, a fa adja vissza a harangocskát. De a víz nem hajtotta a köszörűt. Ekkor a nyulacska elment a bikához, hogy igya meg a vizet, a víz hajtsa a köszörűt, a köszörű fenje meg a fejszét, a fejsze vágja ki a fát, a fa adja vissza a harangocskát. De a bika nem itta meg a vizet. Ekkor a nyulacska elment az egérhez, hogy csípje meg a bikát, a bika igya meg a vizet, a víz hajtsa a köszörűt, a köszörű fenje meg a fejszét, a fejsze vágja ki a fát, a fa adja vissza a harangocskát. De az egér nem csípte meg a bikát. Ekkor a nyulacska elment a macskához, hogy fogja meg az egeret, az egér csípje meg a bikát, a bika igya meg a vizet, a víz hajtsa a köszörűt, a köszörű fenje meg a fejszét, a fejsze vágja ki a fát, a fa adja vissza a harangocskát. A macska azt mondta, hogy ő megfogja, de előbb adjon neki tejecskét. A nyulacska elment a tehénhez, kért tőle tejecskét. A tehén azt mondja, hogy ő ad tejecskét, csak vigyen neki füvecskét. A nyulacska elment a kaszáshoz, hogy adjon neki füvecskét. A kaszás adott is füvecskét, s a nyulacska vitte a tehénnek. A tehén adott neki tejecskét, s a nyulacska vitte a macskának. A macska megfogta az egeret, az egér megcsípte a bikát, a bika megitta a vizet, a víz hajtotta a köszörűkövet, a köszörűkő megfente a fejszét, a fejsze kivágta a fát, a fa visszaadta a szépen szóló harangocskát. A nyulacska megörvendett, a szépen szóló harangocskát visszaakasztotta a nyakába, és mindig ott tartotta. Itt a vége, fuss el véle, ha nem hiszed, járj végére!

https://nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/a-nyulacska-harangocskaja

29. A póruljárt állatok

Egyszer így a falusi háznál kapirgált ugye a tyúk az eresz alatt. Egyszer rákoppant a fejire egy kő. Jaj, szaladásnak! A kert végibe megkérdezi a kakas: - Hova szaladsz, te tyúk koma? -Jaj, ne is kérdezd, kakas koma! Égszakadás, földindulás, fejemen egy nagy koppanás, szaladj te is, pajtás! No, szaladtak mind a ketten. Leértek a rétre, ottan tanálkoznak a nyúllal. Kérdezi: - Hova szaladtok, kakas koma? Jaj, ne is kérdezd. Égszakadás, földindulás, a tyúk koma fején egy nagy koppanás, szaladj te is, pajtás! Hát szaladt a nyúl is. Tanálkoznak a rókával. Megkérdezi a róka: - Hova szaladtok még, nyúl koma? -Jaj, ne is kérdezd, égszakadás, földindulás, tyúk koma fején nagy koppanás, szaladj te is, pajtás! Szaladtak. Jaj, mán az erdő szélin vótak.. Megkérdezi űköt a farkas: - Hova szaladtok, róka koma? - Jaj, ne is kérdezd: égszakadás, földindulás. Tyúk koma fején egy nagy koppanás, szaladj te is, pajtás! Szaladtak, szaladtak, de mán akkor oszt beesteledett. Sötétbe ahogy mentek, hát vót egy nagy gödör ásva, mer a vadászok úgy szedték a vadállatokot. Úgy ejtették el, hogy ástak egy nagyon nagy gödröt, egy nagyot, mint egy kút, egy vermet, oszt annak a teteire raktak oly vékonyabb gallyakot, oszt az olyan vót ugye, mintha gyalogút lett vóna, csak mintha út lett vóna, és akkor úgy a nehezebb állatok úgy rászaladtak, bizony azok beleestek. Hát most ezek is úgy jártak, hogy ezek bizony ráléptek arra a gallyakra, vékony gallyakra, bizony belecsöppentek, mind a kútba vót. De ám mán másnapra nagyon megéheztek. Elkezdte a farkas mondani: - Farkas-farkas, jaj de szép, róka-bóka az is szép, nyúlam-búlam, az is szép, kakas-bakas az is szép... de mán tyúkom-búkomra, jaj de rút! Hát megették a tyúkot De hát ugye nem vót csak fél foguk alá elég. Nahát megint, mikor mán megéheztek, megint elkezdte. Hogy a farkas vót a legerősebb köztük: Farkas-farkas, jaj de szép, róka-bóka, az is szép, nyúlam-búlam, az is szép, kakas-bakas, jaj de rút! Na, akkor megették a kakast. Utána megették ugye a nyulat, utána mán nem maradt, csak a róka meg a farkas. Hej, a róka ugye nagy ravasz módra elkezdett, ő kezdte el előbb mondani: - Róka-bóka, jaj de szép, farkas-farkas, jaj de rút! Mondja neki a farkas: - Nem úgy van az, róka koma, te összetévesztetted! Hanem úgy van, hogy farkas-farkas, jaj de szép, róka-bóka, jaj de rút! Hát ugye a farkas megette a rókát. No, mán nem maradt, csak a farkas egyedül, maga vót. Hój, má ordított, micsinált, hol elaludt, hol csak megint, megint ordított éhségibe. Éhes vót. Hát egy szerencsétlen cigány muzsikus az meg más faluba vót muzsikálnyi. Ment arra ugye hazafelé keresztül az erdőn, hát szerencsétlenségibe ugye nekiment, hogy a sötétbe nem látta a gödröt, beleesett ő is a verembe. Hát jaj, mán a farkas nyalta a száját, má vicsorgatta a fogát, hogy megeszi a szegény cigányt, a cigány elkezdett muzsikálni a muzsikájával. Muzsikált-muzsikált, de má majd megszakadt a muzsikálással. Mán a víz szakadt róla. De mikor abbahagyta csak egy percre is a muzsikálást, a

farkas mingyá vicsorította a fogát, hogy mingyá megenni akarta őtet. Hát bizony oszt ez így ment reggelig, hogy szegény cigány, annak muzsikálni kellett, muzsikált, mán alig bírt, egy csepp szusz is alig vót benne, de akkor is muzsikálni köllött. Mer másképp akkor az élete odalett vóna. Hát oszt reggel mentek a vadászok, ugye megnézni, hogy nincs-e valami: hát ugye ott látták a cigányt, meg a farkast. Ugye a farkast ugye lelőtték, a szegény cigány meg megmenekült. Hát eddig vót, mese vót.

https://nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/a-poruljart-allatok

30. A róka meg a daru vendégsége

Találkozik a róka a daruval, s kérdi: - Hol jártál, daru koma? - A tónál voltam, hogy élelmet keressek, halat fogjak magamnak. Hát te, róka koma, merre jártál? - Én is voltam vadászni, a faluban tyúkászni. De tudod, hogy az ételről mi jutott az eszembe? Rendezzünk egy jó vendégséget. - Jól van, róka koma, kinél rendezzük? - Előbb nálam, azután pedig nálad. Holnap délben gyere hozzám ebédre. - Megyek, de nekem hosszú nyakú edényben add az ételt, mert én a csőrömmel tányérból nem tudok enni. Szerzett a róka másnapra egy kövér tyúkot, és sütni-főzni kezdte. Az ételt azonban úgy osztotta el, hogy a jó falatok mind a tányérba kerültek, a hosszú nyakú edénybe pedig csak egy kis gyenge maradék jutott. Látta a daru, hogy kinek milyen az étele, de semmit sem szólt, hanem ebéd után ő is meghívta a rókát. - Na, róka koma, holnap délben te gyere hozzám ebédre. - Megyek, de nekem tányérban add az ételt, mert én a szájammal hosszú nyakú edényből enni nem tudok. Szerzett a daru másnapra néhány szép halat, és sütni-főzni kezdte. Az ételt azonban úgy osztotta el, hogy a jó falatok mind a hosszú nyakú edénybe kerültek, a tányérba pedig csak egy kis gyenge maradék jutott. Látta a róka, hogy kinek milyen az étele, s mérgelődni kezdett. Kérdi a daru: - Talán haragszol, róka koma? - Hát már hogyne haragudnék, daru koma, amikor te finom ételt eszel, s nekem csak a rossza jutott! Felelte a daru: - Ugyan, édes róka koma, én csak azt tettem veled, amit te tettél velem. Kölcsönkenyér visszajár.

https://nepmese.hu/index.php/mesetar/mesek/a-roka-meg-a-daru-vendegsege

https://www.mozaweb.hu/Extra-Video-A_roka_es_a_golya-206359